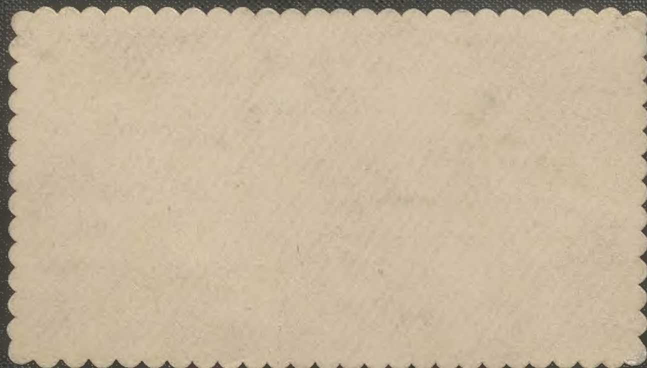
8403 II

Pawlicki II 2.

8403

8403

[illegible]

Wstęp do Fedona.

Wrażen. jak. rob. Fed. na staroż. czytelni. było różnorod. Katon w Utyce przeczyt. go przed samobójst. Zapew. nabr. z nieg. przekona., że w pewn. chwil. wolno się zab; choć Sokr. zdaj. się twierdz. przeciwn. Kleombrot z Ambr. rzuc. się do morz. aby prędz. oglad. dziwy przyszłe. życ. ^Flor. IV. 2.^ Cycer. go czytyw. aby wzmacn. swoj. wiar. w nieśmiertel. duszy, choć nie mógł. wynosi. z tej książ. wzmocnie. swej wiar. Porzja. z któr. rozmo. Cycer. w Tuskul.: powiad. że gdy książ. czyt. wierzy, gdy ją odkła. zaczy. powątpiew. (I: 11, 24). Od czas. Cycer. chrześcijań. dało owej wierz. dalek. silniej. i rozumniej. podstaw., w obec któr. mog. argum. Fed. wydaw. się niewystarczaj. Mimo to ten pierwsz. wykła. o nieśmiert. duszy zachow. dziś jeszcz. wielk. urok. Dwa są głów. tego powody:

a) nieśmiertelno. dusz. ma dziś. większ. dla nas znacze. niż dla lud. staroż.

b) Sokr. nie wykła. swoj. wiar. jako gotow. prawd. ani jej inn. nie narzu. lecz wiklaj. się z nim. jej szuk. z całą szczero. chociaż. pokaz. się przy koń. dyspu.; że argum. nie są dość siln. aby mog. wszys. przekon. Ta szczer. szukan. prawd. w obliczu. śmier. ma urok niewysłow. dla czyt., bo pogod. duch. z któr. mędrz. nasz. w chwil. śmier. nie zapomi o potrzeb. i obowiąz. szukan. prawd. jest wido. wspan. Gdyb. więc nasz. kto nie uwierz. dowodzen. Sokr., zostan. podbit. przez ideal. jeg. postępow.: tak. pol. żyć. i rzeczywisto.

Miejsc. i osob. dialog.

Plat. dzieło: są alb. rozmo: któr. się wprost. odbyw. przed czytelni. (Eutyfr. Kryt.) alb. też opow. się rozmo. przez kogoś, któr. dawn. jej słysz. Ta drug. form. ma liczn. niedogod. bo a) jest w wysok. stopn. nieprawdopo. Kto bow. potra: dług. przy kil. osób prowadzo. rozmo. i to o rzecz. oderwan. i trud. powtórz. kil. lub kilkana. lat późn.? b) potrzeb. mnóst. partyk. i zwrot. aby ciągl. przypomi. kto pyt. lub kto odpowia. Język grec. w wysok. stopn. podoł. tej trudno. ale Łaciń. był mniej przydat. Dla teg. Cyc. ostrzeg. (Tusc. I. 4, 8), że wprowad. rozmo.: jako bezpośred. prowadz.: nie zaś jako opowiad.: sic eas (sc. disputationes) exponam, quasi agatur res, non quasi narretur. Co mógł. nawe. sam Plat. wyznał tę

Podzia[ł] dla Sokr. Tus. I 40. 97 43. 103 Nat. Deo. III. 33. 82

niedogod. bo w Theaet. postęp. tak samo, jak Cycer. Wprowadził bow. na wstęp. Euklid. i Terpsi., rozmawiaj. o ran. Theaet., przypomi. się pierwsz. że spis. niegd. rozmow. Sokr. z młodzień. Theaet. wedł. opowiad. pierwsze. Gdy Terps. pragn. ją usłysz. zapra: go Eukl. do sieb. i odzy. się w ten spos. (c. 1. p. 143. b.): Ota księg. ta, o Terps. Napisał. zaś tak rozmo, że przedstawi. Sokr. nie jakob. opowiad. mi to, co niegd. mów. był rzeczywi. rozmawiaj. z tymi z któr. mi ~~powiedz~~. że rozmaw. Powiedz. zaś, że rozmaw. z Theodo. geomet. i z Theaet. Ażeb. mi zaś w pisan. nie były. niedogodn. owe słówka (διηγήσεως) wtrąc. powieść. rozmo: kiedy zaznacza. ile razy Sokr. mów. n.p. ja mówiłem (κἀγὼ ἔφην) alb. ja rzekł: (ἐγὼ εἶπον), alb. kiedy zaznacza. że ktoś odpowie. n.p. zgodził się (συνέφη) alb. nie przyzn. na to (οὐχ ὡμολόγει), dla teg. opuścił. tak. słówk. i napisał. tak, jak Sokr. z nimi rozmaw. (τούτων ἕνεκα ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα). Pozn. niewol. Euklid. bierz. księż. i czyta: Sokr: gdyb. o Teodo. wiśc. się interesow. mieszkańc. Cyreny i t. d.

Nie woln. jedn. z Teichmüller'em (Liter. Fehden im IV Jahr. vor Chr. Breslau 1884. II. p. 309 sq.) wnos. że przed Theaet. pisał ~~Plat~~ sam. dialo. opowiad. (diegematyczne) a po nim same dramaty; jakob. Theaet. był on. punkt. zwrotn. od któr. zaczy. się stanowczo zmian. w styl. auto. i że zmiana ta powsta. pod wpływ. pism Euklide. Fedon i wiel. inn. dialog. nie. rzeczywiście byłyb. wtedy. później od Theaet. co jest wielce nieprawdopod. Teichmü. umieszcz. Theaet. w r. 384 a Fedona przed nim w tymże sam. roku (zob. II p. 333)

W dialo. opowiad. muszą być dwie sceny, a przynaj. dwie różn. chwil. Muszą także być dwie grupy. osób; pierw. tych, którym się opowia. dialog, druga tych, któr. brały w nim udz. Potrzeb. dalej, aby jedn. osob. należ. do obu grup, jak w nasz. Fed., alb. żeby osoba opowiad. usłysz. przynajm. ten rozmo. od kogoś, któr. należ. do drug. grup. Tak w Biesie. Apollod. opowia. rozmow. odbyt. w domu Agath. poet. wedł. tego, co usłysz. od Arystod. który był tam obec.; sam nie był obec. Ta form. najm. podob. do prawdy. –

Fedon jest tą osob. która w nar. dział. stano. wszcz. międ. jedn. grup. a drug. Opowiada Echekrat. co zaszł. w ostatn. dniu życ. Sokrat. gdzie był sam obec.: Tam bierz. także jeden udział w rozmo.; 1/4 raz wspomi. o sob. że siedział na ławeczce poniż. Sokr. po jego praw. ręce. on zaś był umieszcz. na łożu (p. 89 b) – gdy zrobi. się pauza po obieck. Cebe. i Symm.: Sokr. bawił się pukl. włos. młod. Fed. – jak był zwyk. czyn., dodaj. opowiadaj. – Jutro pono, Fedonie, obetniesz sob. te piękn. włosy – Tak Sokr! – Nie jutr. lecz dziś, ja i ty każemy sob. włosy ostrzedz, jeśli nasza rozmow. upadn. i nie potrafi. go wskrzesić i t. d. pos: Fed. na krót. służ. ma do przygot. odpowie:

Był rod. z Elidy i dost. się w niewol. spartań.; sprzed. do Aten schron. się do Sokr. który kaz. go wykup. Krytoń. Odt. towarzy. Sokr. Musiał być bar. młod. bo efebow. ateńs. w 18. ro. życ. obcin. sob. włosy. Przedtem nie służ. jeszcz. w wojs. gdy przy zdobyw. miast. oprzyst. pop. w ręce nieprzyj. Przed przy śmier. Sokr. miał lat 18, mógł co najw. rok lub dwa przebyw. w jego towarz. Fedon założ. późn. szkoł. filoz. w Elid. która wyrodzi. się w erystykę.

Zob. moja Hist. Fil. greck. I. 201 nast.

Także Groen van Prinsterer, Platonica Prosopographia s. expositio judicii qu. Pl. tulit de iis qui in scriptis ipsius aut loquentes inducuntur aut quavis de causa commemorantur _ Lugd. Bat. 1823

Dissert. literaria inauguralis, qua continetur: – p. 53 sq.

Przy sam. koń. opowiad. (p. 117 a) wspomi. o sob. że patrz. na pij. trucizn. Sokr. nie był żal. pan. jego. lecz przyszły mu się łzy rzęsist. i zakryw. się płak. nie nad nim, lecz nad sob. że takie. przyjaz. miał odt. być pozbawio. Końc. zaś rozmowy śliczn. wyjęć: Takim skończył Echekr. (nasz przyjaciel, człow. najlep. ze wszystk. jakich poznał. w tych czas; mogę to powiedz.; a także naj-mądr. i najsprawiedliw. (p. 118)

Fedon mimow.: – stąd się powód. że pono Panecyu. Stoik odm. Platono. autors. tej. dzieło – On sam napis. jak. świad. Diog. Laërt. II c. 9. §. 105 dwa dzieło – jak świad. Leonidas Alexandryn. in Anth. Grae. X. 358

Ζώπυρος - i Σίμων - wcześnie powstałe. Otóż zdaje się, że Panecyusz uważ. tych dział nie uznawał za autentyczne - bo Diog. Laer. II. c. vii § 64: πάντων μέντοι τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων Παναίτιος ἀληθεῖς δοκεῖ εἶναι τοὺς τοὺς Πλάτωνος Ξενοφῶντος Ἀντισθένους Αἰσχίνου· διστάζει δὲ περὶ τῶν Φαίδωνος καὶ Εὐκλείδου, τοὺς δὲ ἄλλους ἀναιρεῖ πάντας. Porów. zob. Stallb. ad p. 57 a. —

Aul. Gell. Noct. att. II. 18. Is postea philosophus illustris fuit sermonesque ejus de Socr. admodum elegantes leguntur

Sen. epist. XV. 2 (94) Minuta quaedam, ut ait Phaedo, animalia cum mordent, non sentiuntur; adeo tenuis illis et fallens in periculum vis est; tumor indicat morsum et in ipso vulnere nullum vulnus apparet. Idem tibi in conversatione virorum sapientium eveniet; non deprehendes quemadmodum aut quando tibi ~~prosit~~; profuisse deprehendes.

Jedyny to frag. który ocalał.

Athen. XI. 15 p. 505 e - twier. że Fed. po przeczyt. dialo. zaprzecz. żeb. kiedykol. coś podobn. opowiadał.

Ta wiado. może być prawdzi., bo ani rozmo. filozo. w więz. nie była prowadzo. w spos. przez Pl. ułożo.; ani Fed. który miał podówczas lat 18, byłb. zdol. ją powtó.

---

o καὶ μέτρων praenotat = że twierd: anima inditur corpori per numerum et immortalem eandemque incorporalem convenientiam (po grecku musiało być: κατ' ἀριθμὸν καὶ ἁρμονίαν). Tenże Claud. Mam. dodaje (ib. c. 125) że wedł. Archyt. Tarent. anima ad exemplum unius comparata est, quae sic illocaliter dominatur in corpore, sicut unus in numeris. —

+ acciperet? cur post 5

o Echecr: mówi Cycer. de fin. V. 29 § 87: cur Plato Aegyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et caelestia + Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos Echecratem Timaeum Arionem Locros, ut cum Socratem expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam eaque quae Socr. repudiabat, addisceret? — Z tego miejsc. nie wynik. koniecz. że Eche. musiał być rod. z Locri. ani też nie wykluczo. dalszy pob. w Fliuncie. —

Drug. oso. dialo. wstęp. jest Echekrates, który. Fedon rzecz całą opowie, a raz. z nim, jego towarzyszom, jak wid. z p. 58 d: ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μή τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει οὖσα.

Φαίδων: ἀλλὰ σχολάζω γε καὶ πειράσομαι ὑμῖν διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον.

Ἐχ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους ἔχεις· ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διεξελθεῖν πάντα.

Scena dzieje się w Fliunt, a w domu Echekr. – tak wol. domyśl. się, w obecno. kił. znajom. który zebrali się przedtp. u Echekr. aby dowied. się czegoś od jego gościa.

Kto jest Echekr.? Diog. Laërt. VIII. 46 wymien. go w liczb. ostatn. Pitagorej: τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός θ' ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δ' ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων.

Także Iambl. vit. Pyth. § 250 nazy. go Fliuntczyk.

Że Echekr. platoń. jest Pitagorej. – nie uleg. wątpliwo. Gdy styszr. u. p. od Fedo. że Symmiasz zarzut: Sokr (że dusza jest tyl. harmon. p. 85 e–86 d wynik. zaklad. skład. ciała i moż. dla teg. z niem. gin. – gdy Fed. dod. że zarzut wob. na obecn. wielk. wraż; także Echekr. odczuw. to wraż. i oświad. 88 c–88 e że zarzn. byt/ (tej myśl.; pilu. zat. dowied. się, co Sokr. odpow.

Że u Pitagorej: obok wia. w nieśmiert. duszy istnia. także defini. że ona jest rodzaj. harmon. – jednakż. nie w znacze. Arystox:

Cic. Tusc. I. 10 – Aristox. musicus idemq. philosophus ipsius corporis intentionem quandam, velut in cantu et fidibus, quae harmonia dicitur, sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tanquam in cantu sonos – Ib. de Dicaearcho c. 21. Arist: o tem nie wie – tyl. o niektór. mowi (de ani. I. 404 b.) choć wymien. ich nie nazy. Pitagorej. że mieli duszę za liczb. która sam. się porusz. (circa 450)
W tym razie dusza wcale nie byłab. harmo. (aż poucad. 6. harmo. = tyl. Claudianus Ecdicius Mamertus: de statu animae I. 124 pow. o Filol: że/in tertio voluminum quae περὶ ῥυθμῶν

Rozd. III

p. 59. d. Fedon mówi: Ja od początku będę się starał wszystko ci opowiedzieć. Zawsze bowiem zwykliśmy ~~i~~ byli w poprzednich dniach, ja i inni, chodzić do Sokr. zbierając się od rana przy gmachu sądowym, w którym i proces odbył się; był on bowiem blisko ~~niedaleko od~~ więzienia. Czekaliśmy tedy za każdym razem, dopóki nie otwierano więzienia, rozmawiając ze sobą, bo nie rychło go otwierano. Gdy zaś ~~było~~ otwarto ~~otworzone~~ je, wchodziliśmy do Sokr. i najczęściej przepędzaliśmy ~~pozostawaliśmy~~ dzień cały przy ~~z~~ nim. A wtedy ~~także~~ rychlej ~~jeszcze~~ zebraliśmy się, bo dnia poprzedniego, gdy wychodziliśmy wieczorem z więzienia, dowiedzieliśmy się, że okręt z Delos powrócił.

p. 59 e: Umówiliśmy się zatem ~~pomiędzy~~ między sobą, żeby jak najrychlej ~~przybędziemy~~ przyjdziemy na miejsce zwykłe. I przybyliśmy; a wyszedłszy do nas odźwierny, który zwykł był otwierać, ~~kazał nam~~ powiedział, abyśmy zaczekali ~~a~~ nie prędzej wchodzili, dopóki sam nie da znaku. ~~Rozkuwają~~ Jedenastu bowiem (tak mówił) teraz rozkuwa Sokr. i oznajmują, że w dniu tym ma umrzeć. Niezadługo

7ª

Trwam. ἐπιμένειν = trwać w pewn. stan. Lach. 194 a.
ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμεν. De rep. VI. 490 a.
οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς
ἑκάστοις – Men. 93 d: ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων
ὀρθὸς ἑστηκώς — O znacz. ciel. Phaed. 80 c.
ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον.
Tut. odzniej. nie kaj. [illegible] na [illegible]. [illegible]. [illegible]
[illegible].

__οἱ ἕνδεκα__ – Antiph. de caed. Her. 17: οἱ ἐπι-
μεληταὶ τῶν κακούργων – Bekk. anecd. p.
250, 5: προεστάμενοι τοῦ δεσμωτηρίου
Phaed. 85. b. ἕως ἂν Ἀθηναίων ἐῶσιν
ἄνδρες ἕνδεκα –
__ὅπως ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ__ – mscr.
ὅπως ἂν (Stallb.) ~~[illegible]~~ co poprzw. Tillmans
i przyj. Wohlrab. ponieważ. Jedenas. rzekł. wszystk.
τελευτήσεις lub δεῖ τελευτῆσαι = a to jest
przedprzed. [illegible]. καὶ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃς
ἄν
Zam. τελευτήσῃ St. τελευτᾷ – ale

ἦκεν καὶ ἐκέλευσεν – impf. cf. aor.

Phaed. 61 a. ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν ἔδοξε χρῆναι –

Crit. 50 d. δι' ἡμῶν ἐλάμβανεν τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ καὶ ἐφύτευσέν σε

p. 59. d. πλησίον γὰρ ἦν zoaby Heliastów
będąc. przy rynk. przy którr. tak z. było więz.
ἕως ἀνοιχθείη Opt. wyraż. częstotli. czynno.
podobn. niż. ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη
διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων znacz. to samo
co niżej. p. 116 a : πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλε-
γόμενοι
ἀνεῴγετο szczeg. form. zam. ἠνοίγετο. Schol.
ad Lucian. Soloec. T. II. p. 57 : niektórz. nie chc. aby
tej form. używ. w potoczn. stylu (ἐπὶ πεζικῆς
διαθέσεως) ale nie słusz. bo zasada. u
Plat. używ. potoczn. tej form. w Fedon. i t. d.
Zob. Xen. Hell. VI. p. 595 : οἱ τε νεῲ πάντες
αὐτόματα ἀνεῴγετο
πρῳαίτερον, πρῳαίτατα – gram. Thom. Mag.
uważ. za błęd. πρῳΐτερον καὶ πρῳΐτατον – dodaj.
że to ob. form. u Tucyd. i że są błęd. od termi.
Tenh. powszg. tej. gram. nie jest wielk.
τῇ γὰρ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ zob. Herod. IX.
22 : τῇ προτεραίᾳ ἡμέρῃ. Thuc. V. 75, 3 τῇ τε
προτεραίᾳ ἡμέρᾳ συνέβη. Eur. Hipp. 275 :
τριταίαν ἡμέραν. Hec. 32. τριταῖον φέγγος.

Crit. p. 44. a. τῇ γὰρ που ὑστεραίᾳ
δεῖ με ἀποθνήσκειν

ὑπακούειν respondere et aperire – Finn: nos
admittere – Zob. Crit. p. 43 a : θαυμάζω, ὅπως
ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπα-
κοῦσαι – Naegelsb. uzyt. u Hom. Od. IV. 283 gdy
Menel. opow. że raz z Diom. zamkn. w Kon. drew.
gdy słysz. głos Hele. mieli ochot. jej odpow.
stal. o odzywan.

Zob. Prot. p. 314 d : κατήκουεν ἡμῶν
co odnos. się do podstaw. rozumu. pod. gdy
pukaj. otwier. i głosu zatrzaskn. drzwi –
nie drug. pukan. i po za zamk. drzwi
odpowie

περιμένειν wedł. nailepsz. rękop. zam. ἐπιμένειν
które = czek. cierpliw. – tak poprzed : περιεμένομεν
a niżej. p. 116. a. ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν – περιε-
μένομεν οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι

p. 60 a.

tedy pobawiwszy, wrócił i kazał nam wejść. Wszedłszy tedy zastaliśmy Sokr. co dopiero rozkutego, a Xantyppę (znasz ją przecie), z dzieckiem jego na ręku, siedzącą obok. Gdy tedy ujrzała nas X. zaczęła szlochać i takie rzeczy gadała, jak zwykły kobiety: o Sokr., ostatni to raz że przyjaciele twoi mówić z tobą będą a ty z nimi. Sokr. zaś, spojrzawszy na Kryt. rzekł: niech ją kto odprowadzi do domu. A tę odprowadzili ludzie Kryt. krzyczącą i bijącą siebie.

p. 60 b. Sokr. zaś usiadłszy na łożu, zgiął ~~kolano~~ nogę i potarł ~~~~ ręką, a jeszcze trąc ją rzekł: Jak ~~dziwną~~ osobliwą rzeczą, o przyjaciele, wydaje się być to, co ludzie nazywają przyjemnością; jak dziwnie ma się ona do tego, co wydaje się być jej przeciwnem, do boleści, w tem, że ~~obie~~ ~~razem~~ nie chcą być razem obecne w człowieku; gdy zaś ~~kto~~ za jedną ugania się i pozyskuje, zaraz prawie zmuszony jest wziąć i drugą, jak gdyby, obie dwie, zależały od jednej głowy.

Plat. Phaed.

60 a ἀπαγέτω τις αὐτήν

αὐτός pro pron. 3ae pers: v. etiā pro demonstr. saepiq ap. Plat. invenitur, ut apud alios bonae notae scriptt; tamē conūsi in casibq obliquis = neq. primo loco posit. propositiōe. Nū potuit dici ταύτην ut heb. Ξ d'

Ξ = Bess = Venet. 184 = Bekk. Ξ

D' = prima man. cod. D = Bekk. Π = Ven. 185

Hirschig: ταυτηνί

Schanz: αὐτήν

ut leg: in B = Bekk. 𝔄 = Clark. = Oxon. = Bodl.

in C = Crusian. = Tubing:

Cf. 60 c: εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος

75 e: ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτά.

---

60 a ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος

Nobiles Athen. non prodib. in publ. absq. comitatu servorū - habeb. plur. pedisequos

Menon p. 82 b: ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν

πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα, ὅντινα βούλει.

p. 60 b ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην

ita Schanz-Wohlrab (Herm.)

habent̄ illā lection. B C

sed Stallb: ἐπὶ τὴν κλίνην =

ut leg. in Σ b' ϑ'

Suā lection. def. Schanz: Novae Comment. Platon. Wirceb. 71 –

Stallb: in lecto se erigens

Socr. primo diluculo a vinculis liberatus, nondū a lecto surrexerat; nunc sedendo in lecto erigitur, mox καθῆκε τὰ σκέλη etc.

Itaq̄ ferri nō pō qu. vulgo legebatur εἰς τὴν κλίνην quoniā ἵζεσθαι, καθίζειν εἰς τι ē sessū ire aliquo =

Sed Plat. nō dixit Socr. jacuisse in lecto = verisim. ē eū sedisse juxt. Xanth. quando intrab. amici =

60 a
τὸ παιδίον αὐτοῦ najmłod. Menexen =
miał Sokr. jena. drich ster: ~~Sofroniska~~ Lamproklesa
już dorosł. a średn. Sofroniska. Zob. p. 116 b:
miał druh, jenne w etopie i. wczku (δύο σμικροί)
a trzeci już był duży (εἷς δὲ μέγας) — z nimi
~~.....~~ żegn. się po kąpieli, ze żoną — w obecno.
Kritona — i dzieci. z niew. pokrewn. (αἱ οἰκεῖαι
γυναῖκες) pny owem nie ma wzmian. o Xantyp:
Diog. Laert. II c. 5. § 26: Arystot. powie. że miał
dwie żony; pierw. Xanty. z ktor. urodz. mu się Lamprok.;
druga Myrto, córk. Arystyd. sprawiedl. ktora wziął
bez posa; z ktor. narodz. się Sofroniskos i Menexen;
Inni znowu mów. że ~~.......~~ pierwej zaślub. Myrto, a niektó.
że miał obie raz; wśród ktor. auto. następ. się Satyros
i Hieronim z Rodu. Mów. bow. że Ateńczy. dla zmniejsz.
się liczb. obywat. uradzi: pomnoż. ludno. i pozwoli.
zeb. zaślub. jedn. obywatelkę z miast a dzieci płodz.
takż. drug. I że to uczyn. Sokr. —
Tadeuzki. to wyjątk. poległ. na grub. nieporozum.
jak. wykazało wielu uczon. a u koń. Chaignet,
Vie de Socrate. Paris 68 p. 162 sqq.

ἀνευφήμησε Suid: ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε.
Πλάτων. Ubi videtur nostr. locu respexisse —
Ficinus: ejulare coepit = Male Serrang: nos
salutavit = Hesych: ἀνευφημήσει ἀνοιμώξει.
κατὰ ἀντίφρασιν Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Idem:
εὐφημοῦσι· στενοῦσι, κλαίουσι (Soph. Trach. 783.
Stallb: ad loc: Nam εὐφημεῖν et ἀνευφημεῖν
propr. dicuntur de verbis e vocibus faustis ac bene
ominatis. Sed κατ' ἀντίφρασιν signif. etiam la-
mentari, vociferari, ejulare.
Est Atticae humanitatis, verba rei laetae
et gratae tribuere rebus tristibus e ingratis
ὕστατον δή — δή est dolentis, ut nostr. tedy"
Germ. „also" Latin: „ergo" ... inf. p. 89 b ἄθεον δή
Hor. Od. I. 24. 5. Ergo Quintilium perpetuus sopor etc.

Tekst. w bpol. 34 d: οἰκεῖοί μοί εἰσι
καὶ υἱεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς,
εἷς μὲν μειράκιον ἤδη, δύο δὲ παιδία =

p. 60. c: I mnie się zdaje (rzekł), że gdyby one były przyszły na myśl Ezopowi,+) byłby bajkę ułożył, jako Bóg, chcąc je pogodzić walczące, gdy nie potrafił, związał ich wszystkich w jedno (i dla tego, komu jedno się wydarzy, następuje potem i drugie++). Tak tedy i mnie się zdało; ~~gdyż~~ wskutek ~~pod~~ łańcucha była w nodze boleść, wydaje się teraz następować przyjemność. –

+) Uwaga o Ezop. bard. stósow. bo uczta. przyp. do wzmian. o Euenosie.
W Fed. naślad. sposob. udan. ~~swobod.~~ a wytworn. konwersa.

++) Uwaga o nierozłącz. następst. obu stan. duszy poleg. na głębo. prawdz. psychol.

p. 60 c συνῆψεν εἰς ταὐτὸν αὐτοῖς

idẽ hab. dat. 62 b: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι
72 e εἰ μὴ ἦν που ἡμῖν ἡ ψυχή

ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν,
ἐπειδὴ ὑπὸ κτλ
Stallb. post ἔοικεν toll. kolon & solã posuit virgulã, nã credit nõ posse dici ἔοικέ μοι pro φαίνεταί μοι v. (δοκεῖ μοι =
Etiã Sch. virgula distinx. proposit.
seq. vero φαίνεται per neglig. quand. positũ esse

Cf. Polit. 277 a: νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται τέλεον ὁ βασιλεὺς ἡμῖν σχῆμα ἔχειν –
Soph. 225 d: δοκῶ μὴν τό γε δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς ἀμελῆ τῶν οἰκείων γεγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκουόμενον καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.

Rozd. IV.

p. 60 d: Cebes tedy przerwał mu i rzekł: Na Jowisza, dobrze zrobiłeś, o Sokr., żeś mi przypomniał. Albowiem o poezye, które układałeś, przerabiając na wierszyki bajki Ezopa i o wstępny hymn do Apollina, kilku ~~innych~~ już osób mnie się pytało a ~~kiedyś~~ niedawno Euenos ~~niedawno dziś~~ także pytał, co właściwie ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ (zamierzałeś, że ~~od kiedy~~ gdy ~~tutaj~~ przybyłeś, tutaj, układałeś wiersze), ~~robiłeś je~~, (choć tego przedtem nigdy ~~ich~~ nie robiłeś. Jeżeli więc zależy ci na tem, abym potrafił Euenowi dać odpowiedź, gdy znowu mnie zapyta (a wiem dobrze, że zapyta), powiedz co mam mówić!

Euenus. Sokr. opow. (Apol. 20 d.), że Kallias powierz. mu wychow. swoich syn. za 5 min (500 fr.). Sokr. tam wszystkie ironicz. że umiał nauczyć cnoty. W Phaedr. 267 a występ. jako wynalaz. nowych sztucz. sofisty. i jako auto. uzupełn. poezyi. Był rod. z Paros, jak wid. z przydom. Πάριος, ale był drug. jenn. z tym. przydomk. także poet. (Harpocrat. sub. voce). Wszystkie zaś i towarzysz. Sokr. zawsz. mówi ironicz. o mającym literat.

αὐτῷ — ἐκείνῳ sposób mówie. u Plat. dość zwyk. że dwa wyżej wspom. zostaj. wyr. nie oznacz. tej sam. osob. p. 106 b. ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ᾽ ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι. p. 111 b. τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι.

Phaedr. 267 a: τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον ἐς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος ηὗρεν καὶ παρεπαίνους; οἱ δ᾽ αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν, μνήμης χάριν· σοφὸς γὰρ ἀνήρ.
Bronik.: mimo-oświadczenia; mimochwal; mimonagany
Müller: Nebendarstellg, Beilob, Beitadel =

εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με part. aor. tut. wyra. czynno: wiprzódy. ʃ

Phaedo p. 76. d: ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών; p. 89 d: οὐκ ἔστιν ὅτι ἄν τις μεῖζον τούτου κακὸν πάθοι ἢ λόγους μισήσας.

ἐντείνας Niemcy „gebund. Sprache" – porów.: Plut. Sol. 3: τοὺς νόμους εἰς ἔπος – Διον. Hal. de admir. vi Demosth. 48: τὸ μέλος ᾠδαῖς (w znacz. lokal. Plat. Men. p. 87. a. εἰς τὸν κύκλον τὸ χωρίον ἐνταθῆναι – pot. naciąg. neibieiri' u.p. strony Aris Nub. 968 ἐντεινάσθαι τὴν ἁρμονίαν

Plat. Prot. p. 326. a. οἱ κιθαρισταὶ.... ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες Phil. p. 38 e τά τε πρὸς αὑτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντα αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθέγξαιτο

Użycie Plat. naśladow. Plut. de aud. poet. p. 16 c.

O przerob. Ezop. bajek na wiersz. przez Sokr. zob. Διογ. Λαέρτ. II. § 42: ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως οὗ ἡ ἀρχή Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι, μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

~~τοὺς τοῦ~~ Αἰσώπου λόγους zob. niż.

τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον – do niego odnosi się wyr. ἐντείνας w bard. ogóln. znacz. = tworz. w. hymn: – προοίμιον jest właśc. do znaczeń. pieś. tej sam. treści (tut. bezk. ~~ἔχεγρα~~) = οἴμη droga, która wdaj. się opowiadan. lub wiersz; także metod. wył. rzecz. tog. wiersz. i sam wiersz Hom. Od. VIII. 74: οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν – ib. VIII ~~...~~ 481. οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε etc. = Wstęp do rapsod. lub hymn na cześć Apoll. Zachow. się Sokr. hymn w tej postaci: Δήλιε Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι παῖδε κλεεινώ (D. L. II. § 42)

Zo Sokr. nstępn. hymn przeciw. Apoll. jon. 2 p. 61. 6.

Pomiew. zwykl. wyjmu. Apoll. były zjaw. stąd προοίμιον Καὶ hymn na cześć Apoll. Thuc. III. 104 nazyw. hymn

ʃ Heindorf: „Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adiectum ἀναμνήσας, bene fecisti qui me admonuisti. Imo ineptum foret ἀναμιμνήσκων. Sermo ē enim de re semel tantum ē quidē uno velut temporis ictu peracta, nulla habita ratione diuturnioris alicuius status vel conditionis Euthyd. 282 c: καὶ εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς. Xenoph. Cyrop. I. 4, 13 καλῶς ἐποίησας προειπών – VII. 5, 48: ἦ καλῶς, ἔφη, ἐποίησας, ὦ Κῦρε, ἄρξας τοῦ λόγου.

Notissima autē ē lex illa linguae graecae, qua participia collocanda sunt in eo tempore, quo opus foret re per verbū finitū expressā

homeryc. na cześć Apoll: προοίμιον Ἀπόλλωνος Paus. X. 8: Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα. Διογ. Λαέρτ. hymn Sokr. nazy. paean; tak samo Dio Chrysost. or. 41. Epict. diss. IV. 4. Przeciw Themist. or. 2. p. 27 ma προοίμιον.

14.

(Sokr.) Mówż zatem, rzekł, jemu, o Kebesie, prawdę, że ja ich nie układałem, w chęci, aby z nim lub z poezyami

60 e jego współzawodniczyć (wiedziałem bowiem, że to nie łatwo), lecz ~~aby~~ chciałem przekonać się ~~doświadczyć pewnych snów~~ pewne sny, co znaczą, i ~~aby ziścić~~ chciałem ~~mojemu sumieniu~~ spełnić święty obowiązek, ~~w razie~~ na przypadek, gdyby to była owa muzyka, którą mi często kazały zajmować się. A były to takie sny ~~[illegible]~~ mniej więcej: Często ~~wydarzał~~ odwiedzał mnie ten sam sen ~~mi się~~ w życiu ~~przeszłem~~ dawniejszem, a choć każdego razu w innej postaci zjawiał się, powtarzał zawsze to samo: O Sokr. (taki ~~mówił~~ był jego głos) muzyką zajmij się i ją wykonywaj! A ja dawniej rozumiałem, że ~~to~~ mnie przykazuje

~~61~~ sen (i do tego zachęca, co ja właśnie robiłem; ~~że~~ ~~tak~~, jak

ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος ~ zob. Apol. 33 c. Crit. 44 a.

ἀφοσιούμενος = ἔστι γὰρ ἀφοσίωσις ὁσιότητος παραλελειμμένης ἀποπλήρωσις Schol. in Phaedr. 242 c.

πολλάκις post εἰ, ἐάν, μή = czy nie przy-padk: – Phaedr. 238 c. Lach. 179 b – Phaedo p. 61 a

μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου = philosophiam tractare – Julian. Caes. p. 311 c. de Hadr.: καὶ δὴ καὶ μουσικὴν ἐργαζόμενος.
Themist. Or. 33. p. 366: ἐραστοῦ φασὶ καὶ ταῖς Μούσαις ᾄδω καὶ ἐργάζομαι τὴν μουσικήν.

p. 61 a
παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν ....
διακελευόμενοι Każdy z tych trzech słów złożon. ma inn. a bezw. słów. znacze.
1° παρακελεύεσθαι oczy. u Tucyd. zachę. się o wodz. który odzyw. się do żołni. i wydaj. im rozk. aby zdoby. się na jak. wysiłek.
2° ἐπικελεύειν słow. rzadk.: a u Plat. tak. tyl. znajduj. się, = zachęca: tych, którzy już zaczę: wykonyw. rozk.; ~~jak~~ wysilaj. się i t. d. – Eur. Elect. 1224.
3° διακελευόμενοι w senzu distribu: de iis qui acclam. ~~aequis~~ currentibus ad meta Herod. IX. 5 διακελευσαμένη δὲ γυνὴ γυναικί. –

61. że tak, jak ci, którzy zachęcają tych, co już biegną, podobnież i mnie sen zachęcał do tego, co już robiłem, do zajmowania się muzyką, ponieważ filozofia jest największą muzyką, a ja tę uprawiałem (praktykowałem). Teraz jednak, gdy wyrok zapadł a uroczystość boga powstrzymała śmierć moją, wydało mi się potrzebnem, gdyby przypadkiem często sen mi nakazywał zwykłą muzyką zajmować się, nie być mu nieposłusznym, lecz uczynić to. Bezpieczniej bowiem, nie odchodzić stąd

p. 61 a διακελευόμενοι v. p. praeced.

ὥσπερ οἱ διακελευόμενοι asyndeton saepius. cur ὥσπερ adhibe. si proposi: ab illa pertin. incorp. aliq. explanat. —

ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης

v. notā Wohlrabii

Cf. Lach. p. 188 e. Resp. 411 c; 548 b:

διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι —

τοῦτο πράττοντος cf. Wohlr. not.

τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν

w. mean. ... potiora.

61 b. Dopóki nie zaspokoiłem sumienia Δ), napisawszy wiersze i posłuszny będąc snowi. Tak więc najpierw zrobiłem poezyę °) na cześć boga, którego ~~bytła~~ powinna obecna uroczystość °°); po bogu zaś przyszło mi na myśl, że poeta powinien, chce li być poetą, układać bajki, a nie mowy żadne °°°); skoro jednak nie jestem bajkotwórcą +), a miałem gotowe i umiałem na pamięć bajki Ezopa ++), te przerabiałem na wiersze, tak jak mi się nawinęły.

V. To więc, o Cebesie, powiedz Euenowi, i że go pozdrawiam, a to także, żeby za mną ~~jeżeli ma rozum~~, ~~niech~~ udał się ~~za mną~~ jak naj-
61 c prędzej, jeżeli ma rozum. 8) Odchodzę zaś, jak się zdaje, dzisiaj; każą bowiem Ateńczycy.

---

8) ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα polecen: miarkow. przez to, co następuje: οὐ μέντοι γ' ἴσως βιάσεται αὑτόν = omisit ὡς τάχιστα Heind. sed hab. B C d'

°) ἐποίησα „tworzyłem" bez żadn. przypad.
Herod. III. 38. ὀρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι
Xeno. Symp. 4. §. 6. Ὅμηρος πεποίηκε περὶ πάντων.
Isocr. p. 80. οἱ ποιεῖν δυνάμενοι (przeciw. οἱ λέγειν ἐπιστάμενοι)

°°) μετὰ δὲ τὸν θεόν skróc. wyraż. zam. μετὰ δὲ τὸ εἰς τὸν θεὸν προοίμιον.

°°°) ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους – Porówn. p. 60. d. τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους – w znacz. ogóln. rodzaj. którego gatunk. jest μῦθος – (λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. Theo et Aphthon. in progymnast.) Zresztą dwa te synonym. więcej, za wiel. sprawbem. o przez. Ezop; on sam nazyw. λογοποιός albo μυθοποιός czeg. wiel. praktka – zebra. wydaw. Ezop.
W baj. (ἀπόλογος, πλάσμα) moż. odróżn.: z myślą część (μῦθος) i prawdy (λόγος) i stawian. przez. rob. Max. Tyr. dissert. 36. 2. p. 423: ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδὼν, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγος. Long. Pastor. II. p. 42. πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον ἀκούοντες.

+) μυθολογικός – w stosun. wyr. zatar. się przeciwień. pomięd. μῦθος i λόγος
stąd μυθολόγος bajkotwór. lub opowiadacz baj. a μυθολογικός świad. bajek

++) μύθους τοὺς Αἰσώπου. Bentley a za jego przykł. zdaj. się i Boughi przep. jakob. istn. już zbiór baj. Ezo. za czas. Sokr. Wyttenb. jedn. twier. że to afirmacj. chociaż Sokr. nie miał exempl. zerob. w więz. bo πρόχειρος = gotowy, nie tyl. co moż. mieć łatwo pod ręk. lecz i co łatwo na myśl przychod.

Δ) ἀφοσιώσασθαι wolnoć. się zaniel. należytoś. grzechu; bezbożn. Phaedr. 242 c. Phileb. 12 b. ἀλλὰ γὰρ ἀφοσιοῦμαι uwyd. rob. rzecz od tego =

Plat. Apol. p. 23. d. τὰ κατὰ τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσι. Theaet. p. 198 d. τὴν ἐπιστήμην πρόχειρον οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ Min. p. 313 b. εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπέ.

A Symmiasz rzekł: Co za radę[+)], Sokratesie, dajesz Euenowi? Często już [Od dawna] bowiem [mam stosunki] spotykałem[++)] [z tym] tego człowieka, ale, o ile go wyrozumiałem[+++)], nie będzie miał najmniejszej ochoty usłuchać ciebie.[o)] Jak to, rzekł Sokr. czy Euen nie filozof? – Mnie się zdaje [Zdaje mi się, że jest], odparł Symmiasz.[o)] – Będzie zatem chciał [Zatem będzie miał ochotę][oo)] i Euen i każdy, kto godnie zajmuje się tą sprawą.[ooo)] Jednakże nie zada sobie gwałtu, bo mówią, że tego nie wolno.[Δ)] A gdy to mówił, spuścił nogi [oooo)]

Δ) οὐ γάρ φασι θεμιτὸν εἶναι = Archer-Hind: leviter tractav. Plat. quaest. utrū liceret necne vitā sibi consciscere neq. Pl. semper reprobav: suicidiū veluti Legg. IX 854 c, 873 c. Videt. tamē Plat. minime favisse suicidio, ut ex locis istis clare apparet. –

+) οἷον παρακελεύει. Zaim. οἷος i ποῖος czas. wyraż. lekk. nagan. lub też pochwala. p. 117 d. οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι — gdz. Sokr. przygan. towarzy. zbyt. smut.

++) ἐντετύχηκα raz. z πολλά oczeid. obcowan. Porów. Lach. 197 d: ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει
Crat. 396. d: ἕωθεν πολλὰ αὐτῷ συνῆν
Parm. 126. b: Ζήνωνος ἑταίρῳ πολλὰ ἐντετυχηκε.

ἐντυγχάνω nie tyl. o przypad. spotka. ale też o ustal. obcowan.

+++) ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι. Porów. Theaet. 171. b. ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν ἐξ ὧν γέγραφε

ἐκ oznacz. mater. z którego coś zrob. ποιεῖσθαι ἐκ ξύλων, σκευάζεσθαι ἐξ ὕελου — Tak Plat. Prot. 320. d. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μιγνύναι. Rep. X. 616. c. εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Xeno. Symp. 8. §. 32. στράτευμα ἐξ ἐραστῶν.
Pot. na oznacz. źródł. matery. Dem. 412. §. 21. ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω. Aesch. Agam. ~~§. 638~~. ἐκ τῶν τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Isocr. Pan. 56. §. 140. ἐκ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν.
Podobn. Plat. Phaedr. 231. c. ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων χαρίζεσθαι.
Rozszerzo. pot. znacze. do źródł. moraln. Anecd. Plut. 755. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι. Plat. Legg. V. 743. a. ἡ ἐκ τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου κτῆσις
Soph. El. 1379. ἐξ οἵων ἔχω αἰτῶ
Soph. Phil. 88. οὐδὲν πράσσειν ἐκ τέχνης κακῆς. ib. 563. ἐκ βίας ἄγειν.
ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν

o) ἑκὼν εἶναι porów. 80 e ἑκοῦσα εἶναι

oo) ἐθελήσει

ooo) τούτου τοῦ πράγματος nalez. nie do myśl. φιλοσοφίας z porówn. zaj. pytan. οὐ φιλόσοφος etc.

oooo) Olymp. VI. § 26 mówi: bardz. wyprosto. i poruszające. postaw. pozy; jako mającą wz. prawo. o proble. poruszającej.

61 d na ziemię i tak +) już siedząc, resztę rozmowy prowadził.

Zapytał ~~go~~ ~~jego~~ więc Cebes: jak to mówisz, o Sokr. że nie wolno zadawać robić śmierci gwałtem ++), a jednak filozof chce ~~towarzyszyć~~ udać się za umierającym? – Cóż to, Cebesie! ~~czyście~~ ty i Symmiasz nie ~~ty i Symm.~~ (słyszeliście (rozprawiającego o takich rzeczach Filolausza a), gdyście z nim obcowali b)? – ~~Nic jasnego~~ Jasno nie mówił +++), o Sokr.! – – Ale ja także o nich ++++) ~~tylko mówię to, co słyszałem~~ z posłuchu tylko mówię. Co zaś mi się przytrafiło usłyszeć, bez zazdrości żadnej powtórzę. Może bowiem i ~~najstosowniej~~ bardzo przystoi, o)

---

a) Φιλολάῳ, tylko w Fedon. wymienio; na tem miejs. i troch. dalej.

b) συγγεγονότες ostatni. pomięd. ucz. a nauczy.

+) <u>οὕτως</u> valez. do [illegible] parvic.
[illegible] 67. d; 83. a. b. 96. b. c. 114. e.

++) <u>τὸ μὴ δεῖν αὐτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι</u>

<u>Cic.</u> <u>Tusc.</u> I. 30. §. 74. vetat enim domi-
nans ille in nobis Deus injussu hinc nos
suo demigrare

+++) <u>σαφῶς</u>. Olias. Olympiod. <u>VII</u>. §. 32 [illegible]
[illegible] Pitagoreia. δι' αἰνιγμάτων λέγειν
[illegible] <u>Eutyphr.</u> 7. <u>a</u>. εἰ μέντοι ἀληθῶς.

σαφῶς hab. BC = σαφές ἐσθ' quod
praetul. Wohlr.

++++) <u>περὶ αὐτῶν</u> [illegible] περὶ τῶν
τοιούτων.

o) <u>καὶ μάλιστα</u> vel maxime
<u>Plat.</u> <u>de legg.</u> <u>VI</u>. 773. c.
<u>De rep.</u> <u>III</u>. p. 404. b.

61 e aby ten, co ma ~~udać~~ oddalić się w ~~onę podróż~~ tamte strony, +) zastanawiał się) ~~rozważał i dyspu-~~ rozpra-~~tował~~ wiał ++) o podróży w tamte strony, jako ~~ona~~ ~~jest~~ być ją sobie wyobrażamy ~~wedle naszego mniemania~~ +++). Bo i cóż lepszego ~~innego~~ można zrobić o) tym w czasie, który pozostaje do zachodu słońca? oo)

*) ἐκεῖσε lub ἐκεῖ o nie. pojęciem.

Fedon. p. 64. a. μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθά κ. φιλόσοφος (v. ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον =

p. 117 c. ἀλλ' εὔχεσθαί γέ που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ χρή, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι. – Cf. p. 107 d. ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας v. εἰς Ἅιδου –

**) μυθολογεῖν zob. p. 70. b. διαμυθολογῶμεν
διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν indirect.
duplicē argumentandi mē in seqq.

***) τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ zam. ἐκεῖσε

τῆς ἐκεῖσε corr. Hirschig
[τῆς ἐκεῖ] uncis incl. Sch. – sed hab. BCEδ'

Fedon. Soph. Oed. Col. 1019 ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με χωρεῖν
Herod. IX. 108 – ἐκεῖ ἀπίκετο.
Thuc. III. 71.
Plut. de Isid. et Osir. p. 352. ἐκεῖ βαδίζειν
Arrian. Epict. III. 24. ἂν μ' ἐκεῖ πέμπῃς.

°) τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ was sollte denn einer auch anderes thun?

°°) μέχρι ἡλίου δυσμῶν Zob. Olymp. IX. 20
uwag. że Ateńczy. wykon. nie zabij. we dnie
Fedon. p. 116. e.

(Cebes:)

VI. Z jakiego tedy więc powodu[4] mówią, o Sokr., że nie wolno siebie samego zabić? Bo już to od Filolausza (o co właśnie pytałeś się) słyszałem, gdy u nas bawił, już to od niektórych innych, że nie należy tego czynić; ~~jasnego~~ nic jednak jasnego nigdy ~~nic~~ nie usłyszałem od nikogo.

p. 62. Na to Sokr.: Ale trzeba być dobrej otuchy. Wkrótce bowiem (może ~~wkrótce~~ i usłyszysz! Może jednak dziwnem Tobie się wyda, że to jedno[2]) ~~rzecz~~ pomiędzy wszystkich (innych) jest bezwzględne i nigdy nie wydarza się człowiekowi, jak to w innych razach bywa, że dla niego czasem lepiej umrzeć niż pozostać przy życiu (= że są chwile w których i że są osoby dla których lepiej i t.d.). Jeżeli zaś są ludzie, dla których lepiej umrzeć, dziwnem może ~~i się~~ wydaje się Tobie, że tym nie godzi się samym ~~wyświadczyć~~ sobie tego dobrodziejstwa, lecz muszą innego oczekiwać dobroczyńcy.

1) κατά τι – powin. Phaedr. 229 d. κατ' ἄλλο οὐδέν, z żadn. inne. powo. Podobn. Thucyd. I. 103: κατ' ἔχθος; I. 60: κατὰ φιλίαν; VI. 57: κατ' ἀνάγκην – Aesch. Prom. 226: κατ' αἰτίαν z powodu etc.

2) εἰ τοῦτο μόνον. To trud. miejs. wyznać trzeba. Bonghi kładz. – po ἀνθρώπῳ : że to jest zdan. bezwzgl. i nie istnieje nigdy dla ytow. wyjątek (= wyped. przeciw.). Tak zaś to wydar.się w inn. rzecz. za dust. i osob. dla których lepi. umię." Wohlrab po ἀνθρώπῳ kład. przecin. a punkt dopie. po ζῆν = tak samo Wyttenb: Pierw. do zdan. jest konklur. nie dowed. drugi tak: Fortasse tamē mirū tibi videbitur, hoc (mortē) solū aliorū oiū (negotiorū) simplex esse, neq. unquā accidere hoīni, prouti alia negotia nonnunquā et quibqdā hoībq bene vel male accident, ut meliq ei sit vivere quā mori etc. Twierd. Wyttenb: mors hoīni semper bonū ē nunquā malū – dla teg. pochwe. Olympiod: βέλτιον ζῆν ἢ τεθνάναι

Bonzsi przeciw. odno. τοῦτο do ζῆν – że zawsz. lepiej dla ytow. żyć – podobn. Geddes i Ueberweg Schanz po ὥσπερ καὶ τἄλλα kład. – a w które pot. ἀλλὰ ἔστιν etc. jako now. zdan.

To pewna, że Seb. dziwi się 1° dla rzego ~~nie wol. zab. się, jeżeli~~ dla przypt. Weit., lepiej umrz. niż żyć (że dla niektór. lepiej, o tem rozrad. ytow. nie mógł powątpiew.); 2° dla rzego, jeżeli wogóle lepiej umrz: nie wolno. sieb. sam. zab.

μόνον τῶν ἄλλων ἁπάντων gent. dla wyznaczeń.
οὐδέποτε po τι = tuż po θαυμάζω εἰ zwyk. μή – jak zw. pot... ale zob. p. 97 a

A Cebes nieznacznie uśmiechnąwszy się, rzekł w swojem narzeczu: To niech Jowisz rozumie.[1]

p. 62 b. I mogłoby, odparł Sokr. wydawać się to niedorzecznem,[2] a jednak ma może jakąś podstawę.[3] Bo zdanie owo w misteryach[4] o tym przedmiocie głoszone, że my ludzie jesteśmy jakoby w więzieniu jakiem[5] i nie należy samemu z niego się wydobyć ani uciekać, zdanie to wydaje mi się wielkiem i nie łatwem do przeniknienia. Ale to w każdym razie, o Cebesie, wydaje mi się być dobrze powiedzianem, że bogowie opiekują się nami a my ludzie jesteśmy własnością bogów. Lub czy Tobie nie zdaje się to samo?

Mnie tak się wydaje, odrzekł Cebes.

1) ἴστω Ζεύς. Formuł. beoc. zachow. Arist. Acharn. 911: ἴστω Δεύς. Zob. o tej formul. Olympiod. 10, 11. Plat. epist. VII. 345 a. Cebes uradosi. że Sokr. odgad. jego myśli, wydaj. okrzyk. ludo. do którc. przywyk. od dzieciń. Ale był. człow. cywilizow. nadaj. mu brzmie. attyc.

φωνῇ w narzeczu

2) οὕτω γ᾽ εἶναι ἄλογον – zwykle ὡς οὑτωσὶ ἀκοῦσαι, ne pierw. spojrze; bez zbadan.

3) ἔχει τινὰ λόγον ma jakiś dobry powód – nie długo pot. μέγας τέ τις. Crit. 44. a: καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγεῖραί με.

4) ἐν ἀπορρήτοις, nie o tajemn. Eleuz. myśli Plat. bo tych nie był wol. wygła. ani o Pitagorej. (jak mniem. Wyttenb.) bo ci otwar. to głosi. (Ath. IV. 157 e) lecz o mistycz. poez. Orfeu. (Lobeck. Aglaoph. p. 795) – Zob. Jambl. protrept. VIII. 134. i komenta. cytow. u Wyttenb.

Niepotrzeb. Goebel przypuszcz. że Plat. mówi to wyj. z ks. Filol. o poez. orfic. bo ta w Aten. była powszechna.

5) ἐν τινι φρουρᾷ ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι. Porów. Cratyl. 400 c. σῆμά τινές φασιν αὐτὸ (sc. τὸ σῶμα) εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι .... δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σῴζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα.
Podobn. Filolao twierdz: μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες ὡς διά τινας τιμωρίας ἁ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται καὶ καθάπερ ἐν σάματι τούτῳ τέθαπται. Clem. Alex. Strom. III. 17.

φρουρᾷ więzien. Cic. somn. Scip. 3, 10: piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis. Tusc. I. 30. 74: nec tamen illa vincla carceris ruperit. Zob. jedn. Cic. Cato maj. 20:

62 c. Bo wszak ty sam, rzekł Sokr.; gdyby który z niewolników Twoich się zabił, choć żadnym nie objawiłeś znakiem, że chcesz, aby umarł, wszak gniewałbyś się na niego i ukarałbyś go, gdybyś miał na niego sposób kary?

Najzupełniej, rzekł Cebes.–

(Sokr.): Zatem może w tem znaczeniu nie byłoby nierozumnie, że nie należy prędzej życia się pozbawić, dopóki Bóg nie ześle na nas jakiej konieczności, podobnej do tej, która teraz dla nas zachodzi.

<u>VII</u>. Rzekł <u>Cebes</u>: Ale słusznem to się wydaje! Co zaś niedawno mówiłeś,
że filozofowie mają łatwo chęć + umrzeć, ~~M~~, Sokratesie, (to) podobno jest
p. 62. d. niedorzeczne ++, jeżeli prawdziwem jest ~~to~~, co teraz powiedzieliśmy, że
Bóg [1] ma pieczę o nas a my jesteśmy jego własnością. Nie ma bowiem
sensu, żeby ludzie bardzo mądrzy nie doznawali żalu [o], gdy wychodzą
z pod opieki, w której dozorują nimi bogowie, najlepsi z wszystkich
przełożonych, jacy są. Bo przecież nikt [2] nie wierzy, że będzie lepiej
starał się sam o siebie ~~[illegible]~~, zostawszy wolnym.

+ ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν należy do więc, i jest przeciwst. do ἀγανακτεῖν ἀποθνῄσκοντας (p. 62. e)

++) ἔοικεν τοῦτο ἀτόπῳ, także z part: p. 86. d: καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου. Porówn. jeszcze Apol. 31. b: οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ ~~etc~~ τῶν μὲν ἐμαυτοῦ ἁπάντων ἠμεληκέναι etc.

1) θεόν bez artyk. = Bóstwo

2) αὐτός sc. φρονιμώτατος – między się od liczb. mnog. do pojedyn. dosyć zwyk. u Plat. Porów. ibid. p. 104 d; 70 e – Legg. II. p. 667. b.

οἱ μὴ ἀγανακτεῖν – ἀπιόντας = Powód niezadowol. albo wyrażo. przez partic. jak tut. porów. ibid. p. 67. e: ἥκοντος αὐτῷ τούτου ἀγανακτεῖν etc. – lub też zdanie przez εἰ albo ὅτι – Crit. 43. b. πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

Lecz człowiek nierozsądny może by to[1] wierzył, że trzeba uciekać od pa-
p.62.e. na, aniby nie zastanawiał się, że nie należy uciekać od dobrego, lecz
jak najbardziej przy nim pozostać, ponieważ uciekałby bez rozum-
nego powodu. Kto zaś ma rozum, ten pragnąłby zawsze być przy
tym, który jest lepszy od niego.[2] Tak więc, o Sokratesie, podobno
rzecz ma się przeciwnie, aniżeli teraz ~~powiedziano~~ się rzekło. Przy-
stoi bowiem, aby rozsądni gniewali się, że umierają, a nierozsądni
cieszyli się. –

1) ταῦτα [illegible]. [illegible] [illegible]. ibid. 68.b; 80,a; [illegible] 103 e.

2) βελτίονι [illegible] - Apol. 29.b.

p. 63. a. To, gdy tedy Sokrates usłyszał, zdawało mi się, że był uradowany rozumowaniem[1] Cebesa a spojrzawszy na nas, rzekł: Zawsze to Cebes jakieś dowody wytropi, a nie chce od razu zgodzić się na to, co drugi mówi.[2]

A Symmiasz na to: ale mnie samemu[3] także się zdaje, o Sokratesie, że teraz coś trafnego mówi Cebes. Bo i w jakim zamiarze ludzie mądrzy naprawdę[4] uciekali by od panów, którzy są lepsi ~~od nich~~ niż oni sami, i łatwoby od nich się oddalali? I zdaje mi się, że Cebes w Ciebie godzi tą mową, ponieważ tak Ci łatwo przychodzi i nas porzucić i bogów, dobrych rządców, jak sam przyznajesz.

p. 63. b. Sokr: Słuszne rzeczy mówicie. Myśl bowiem wasza taka jest, jak mniemam, że powinienem wobec tego bronić się, jak przed trybunałem.

Najzupełniej to nasza myśl, odparł Symmiasz.

1) πραγματεία o pracy filozofii: p. 64. e: ἡ τοῦ τοιούτου πραγματεία – podobnie τοῦτο πραγματεύεσθαι p. 99. d.

2) Κέβης porów. co powied. o nim 77 a.

3) μοι – αὐτῷ porów. 117. c.

4) ὡς ἀληθῶς porówn. 80 d. – albo właściwie mówiąc – autent. – i prawdziwie.

VIII. Sokr.[1] na to: Nuże, (tedy spróbuję) wygłosić ~~skuteczniej~~ bardziej przekonywającą obronę ~~odpowiedzieć~~ do was, niż do sędziów. Ja bowiem, o Symmiaszu i Kebesie, gdybym nie wierzył, że pójdę, najprzód do bogów innych, mądrych i dobrych, potem także do ludzi zmarłych 29a i lepszych od tutejszych, źle bym robił,[3]) gdybym nie smucił ~~gniewał~~

p. 63. c. się, ~~żem~~ mam ~~umrzeć~~. Teraz zaś wiedzcie dobrze, że spodziewam się udać ~~przyjść~~ do ludzi dobrych 29b; ale przy tem nie będę się bardzo upierał. Że zaś do bogów się dostanę, o tem bądźcie przekonani, że jeżeli innej której z podobnych rzeczy, to tę najbardziej bym zatwierdzał. ~~Tak~~ Tą też ~~oż~~ dla tego nie smucę ~~gniewam~~ się podobnież (jak inni), lecz jestem w dobrej nadziei, że coś, oczekuje ~~jest dla~~ umarłych, a jak starożytna ~~dawne~~ jest gadka ~~przysłowie~~, coś o wiele lepszego dla dobrych, niżeli dla złych.

1) πιθανώτερον πρὸς ὑμᾶς abs. użyte
zam. zw. przeciwst. rzeczyw. τοὺς δικ.

ab
2) ἄνδρας ... ἀγαθούς = rodzaj. ἀνθρώπους ... ἀμείνους. Zob. Apol. 40 e

3) ἠδίκουν ἄν – w znacz. logiczn.: zob. 72. a. οὐδ' ἀδίκως = οὐδ' ὀρθῶς etc.

Cóż tedy, rzekł Symmiasz, o Sokratesie! Czy masz zamiar odejść
p. 63. D. z ową myślą Twoją lub też gotoweś nam jej udzielić? Bo zdaje mi się, że ~~to~~ ona jest dobrem ~~i dla~~ wspólnem nas wszystkich ~~będzie wspólnem~~, a równocześnie będzie to Twoja obrona, jeżeli o tem, co mówisz, nas przekonasz.

Ale spróbuję, rzekł Sokr. Wprzódy jednak zwróćmy się do Krytona, co to takiego ~~on~~, jak się zdaje, oddawna chce mi powiedzieć.

Kryton: Nic innego, Sokratesie, jak to, że od dawna mówi ten, który ma ~~Tobie~~ podać truciznę, że ~~mam~~ należy Tobie ~~powiedzieć~~ oznajmić, ~~żebyś~~ abyś jak najmniej rozmawiał. Albowiem mówi, że rozmawiający ~~bardziej~~ zbytecznie się rozgrzewają, a nic takiego nie należy przynosić ze
p. 63 e. sobą do wypicia trucizny. W przeciwnym zaś razie zmuszeni są dwa i trzy razy pić, ci którzy coś podobnego czynią.

A Sokr. na to: Powiedz mu, żeby sobie poszedł. A niechaj tylko to przygotuje ~~to~~, co do niego należy, jak gdyby miał dwa razy podawać, lub nawet ~~jeśli zajdzie potrzeba, ba nawet~~ trzy razy, jeśli zajdzie potrzeba.

Ale mniej więcej to wiedziałem, rzekł Kryton; jednakże nie ~~mnie~~ ~~prze~~staje mnie nudzić.

Sokr: Zostaw go. Wam zaś, moim sędziom, wyłożyć już chcę powody, dla których mi się słusznem wydaje, aby mąż, co rzeczywiście na filozofii żywot swój strawił, był dobrej myśli w chwili śmierci i żywił piękną nadzieję, że tam największe dobra otrzyma, gdy umrze. Jak zaś to się ma, o Symmiaszu i Kebesie, ~~będ~~ spróbuję wyłożyć.

Sokr: (Wszystkich)

IX. ~~Zdaje się~~ to spotkać może, że tedy, ~~że o wszystkich~~ którzy na prawdziwych ~~przystali do zwolennikach~~ zajmują się filozofią, (reszta) ludzi ~~zdaje się~~ (nie ~~wie~~ o tem nie wie, (~~jako~~ że jako nad (niczem innem nie ~~zajmując się~~ pracują, ~~prócz~~ jak

nad umieraniem i (nad tem, żeby byli umarli.[o]) Jeżeli zaś to prawda, byłoby wistocie niedorzecznie, nie (pragnąć przez życie całe niczego innego, prócz tej jednej rzeczy, a z jej nadejściem gniewać się o to, czego od dawna pragnęli i do czego przykładali się.

64 b. A Symmiasz rzekł z uśmiechem: Na Jowisza, choć wcale mi się na śmiech nie zanosi, Sokr; pobudziłeś mnie do śmiechu. Mniemam ci bowiem, że gdyby ogół to właśnie usłyszał, zdałby, że bardzo dobrze się rzekło co do filozofów a ludzie[o]) w mojej ojczyźnie przystaliby chętnie, że filozofowie pragną umrzeć i że wcale im to nie tajno, jako godni są ~~zasługują naleg~~ to ucierpieli.

---

o) τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν odnosi się oczywiś. do Boetczy. (Olympiod. ιζ) – Schleierma. i Schmidt o Ateńczy; F. Aug. Wolf o obudw. Są jedn. dwa podmio: α) τοὺς πολλ. = tłum w którymkol. mieście; β) Tebańczy.

1) Porov. Cic. Tusc. I. 30. Caly odd. prepeluo. zdan. wyjst. z Fedo. Ibid. §. 74. subtitue Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est. Ibid. I. 31. §. 75: Secernere autem a corpore animū, nec quidquā aliud, est mori discere. Quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamusque nos a corporibus i. e. consuescamus mori. Sen. epist. III. 5 (al. 26): Epicurus, qui ait: "Meditare mortem v. si commodius it, transire ad deos." Hic patet sensus: egregia res est mortem condiscere. Srovn. Apul. de dogm. Plat. p. 277: existimandā philosophiā esse mortis affectū consuetudinemque moriendi.

Ibid. p. 67 d: τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι Pism. wyraz. samo vyjadruje obunieer: dwg. stan umrtte. Ktor. nestep. po ortat. chart. zyr. Olymp. Olimpiod. 16: ἀποθνήσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικός, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν, τέθνηκε δὲ ἤδη ὁ θεωρητικός· κεχώρισται γὰρ τῶν παθῶν.

Epich. ap. Sext. Empir. adv. Math. I. 18. p. 273: ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι οὔ μοι διαφέρει. Cic. Tusc. I. 8. 15: emori nolo; sed me esse mortuum nihil aestimo. Mozie Plat. nestod. prvod moric. Epich.

Ecclesiast. VII. 40: in omnibus operibus memorare novissima tua et in aeternū nō peccabis ma zaped. inne znene; za to dnese. prvod. mínen: obunieer. siriati, imieri miti. it. d. dej. eis w pem. miery. porovn.

λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι sem. pertine tak naproti: οἶα, ὅτι, ὅπως – nam ὅτι taky u Xen. III. 5, 24: οὐ λανθάνεις με, ὅτι ... λέγεις. u Xen. bond. gryph. U Plat. taky ὡς Legg. X. p. 903 c. – dopier. u poj. z inf.: ἔλαθεν ἐμπεσεῖν etc.

o) τοὺς μέν, bez nasleda. δέ ma znene. porovn. 58 b: καί, ταῦτα μέν – 71. b.

Sokr: I prawdę by powiedzieli, Symmiaszu, wyjąwszy to jedno, że im to nie tajno. Albowiem nie wiedzą, ani w jakim sensie pragną umrzeć prawdziwi filozofowie ani dla czego godni są śmierci!+

64 c. Powiedzmy to zatem sobie samym, a zostawmy tamtych. Czy sądzimy, że śmierć jest czemś?

Najzupełniej, przerwał mu Symmiasz.

Sokr: Wszak niczem innem, jak oddzieleniem się duszy od ciała? A być umarłym, jest to, że ciało, oddzielone od duszy, jest osobno, samo dla siebie, dusza zaś, oddzielona od ciała, osobno jest, sama dla siebie? Wszak niczem innem śmierć nie jest, jeżeli nie tem?+

Sym: Niczem innem, lecz tem właśnie!

+ ani jakiej śmierci καὶ οἵου θανάτου – Wyrzucili F. Aug. Wolf „Zu Platons Phaedon p. 33 – Schmidt, krit. kom. I. p. 14 – Wohlrab w szkoln. edycyi przywró. Schanz – brzmią poważ. Iambl. i Olimpiod.

†) <u>ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ θάνατος</u>: Heindorf, conjunc. dla słowa bojaźń; Kühner, dla słowa powątpie. Bonitz: w zdan. pytaj. conj. nie zależ. od ἆρα μή, lecz stoi dla sieb. (Ztschr. für d. oester. Gymn. 1865 p. 465) – jest zał. deliber. i kładz. się zwyk. z 1a osob. De rep. I. 335 c; 337 b. Krüger § 54-2-4 – zestaw. wyjąt. gdz. taki wyd. się 3a osob.

Sokr: Rozważ tedy, przyjacielu, czy Tobie także to samo się zdaje, co
64 d. i mnie. Z tego bowiem lepiej (tak mniemam) zrozumiemy to, czego szukamy. Czy zdaje się Tobie być rzeczą męża filozofa, ubiegać się o tak zwane przyjemności, takie n. p. jak jedzenie lub picie?

Sym: odparł: bynajmniej, Sokratesie!

Sokr: A co? może przyjemności miłosne?

Sym: W żaden sposób!

Sokr: A co? czy sądzisz, że inne wygody ciała będzie cenił taki człowiek? n. p. nabywanie pięknych szat i obuwia i resztę upiększeń ciała, czy mniemasz, że będzie je cenił lub lekceważył, o ile
64 e. silna konieczność nie każe ich używać?

Sym: Mnie się zdaje, że filozof prawdziwy będzie je lekceważył.

Sokr: Czyż zatem nie zdaje się Tobie, że praca takiego człowieka nie będzie około ciała, lecz będzie wedle możności ~~[illegible]~~ oddalała się od niego a zwrócila do duszy?

Sym: Zdaje się!

<u>Sokr</u>: Wszak zatem po pierwsze jasno jest, że w takich rzeczach filozof jak najbardziej odrywa duszę od wspólności z ciałem, przeciwnie niż wszyscy inni ludzie:

<u>Sym</u>: Zdaje się!

<u>Sokr</u>: To też pono większej części ludzi wydaje się, o Sym. że kto nic przyjemnego nie widzi w tych rzeczach ani w nich nie ma udziału, nie jest wart życia, lecz blisko dochodzi do stanu umarłego ten, który zupełnie nie dba o przyjemności, doznawane przez ciało.

<u>Sym</u>: Najzupełniej prawdę mówisz.

65 a. X. Sokr: A jak ma się rzecz z samem nabywaniem mądrości [+)] rozumu? czy jest ciało przeszkodą, czy nie jest, jeżeli je kto w badaniu za towarzysza sobie przy-
b. biera? a przykład taki ~~[illegible]~~ [++)]: czy zawierają w sobie jaką prawdę dla ludzi wzrok i słuch, lub też, jak nam zawsze poeci [°)] bają, ani nie słyszymy nic dokładnie ani nie widzimy? a wtedy, jeżeli te [°°)] zmysły ciała nie są ani dokładne, ani jasne, jeszcze mniej warte są inne. Wszystkie bowiem są lichsze od tamtych. Lub czy nie zdaje się tobie?

Sym: Najzupełniej!

(Sokr:) Kiedy więc, ciągnął dalej Sokr., dusza osięga prawdę? Bo gdy razem z ciałem usiłuje co zbadać, widocznie wtedy przez nie zwodzoną bywa!

Sym: Prawdę mówisz.

Sokr: Czyż tedy nie w myśleniu [α)], jeżeli w ogóle gdziekolwiek, objawia się jej „istota każdej rzeczy" każda rzecz istniejąca? [αα)]

Sym. Zaiste.

Sokr. Rozmyśla zaś wtedy najlepiej, gdy nic jej z tych rzeczy nie przeszkadza, [b)] ani słuch ani wzrok ani ból ani [bb)] żadna rozkosz, lecz gdy jak najbardziej przebywa sama ze sobą, pożegnawszy ciało i wedle możności ani obcuje z niem ani z niem się nie styka, pożąda tego, co rzeczywiście jest.

Sym. Tak jest.

+) φρονήσεως = modrost najvišja filozofija. Zob. prip. Wohlr.

++) οἷον τὸ τοιόνδε λέγω

°) οἱ ποιηταί Olymp. p. 23: ποιητὰς λέγει Παρμενίδην Ἐμπεδοκλέα Ἐπίχαρμον· οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι· νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δὲ ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά. Cf. Tert. de anim. 18

°°) αὗται

a) ἐν τῷ λογίζεσθαι

aa) τι τῶν ὄντων

b) παραλυπῇ = 66 a: ταράττειν

bb) μηδέ τις po ~~[illegible]~~ μήτε ali preinstaw. do ostatu. μήτε. Podobn. Krad. ως οὔτε – οὐδέ (Apol. 19. d); μήτε – δέ: οὔτε – δέ; Lach. 182. b; Apol. 30 b. 33. d; Crit. 52. b.

65 d. Sokr. Wszak wtedy także dusza filozofa najbardziej pogardza ciałem, i ucieka od niego a szuka być sama ze sobą?

Sym: Zdaje się.

Sokr: A co sądzisz Sym. o tych rzeczach?[o)] czy mówimy, że (sama sprawiedliwość[oo)]) jest czemś lub niczem?

Sym: Na Jowisza, doprawdy[+)] mówimy, że jest.

Sokr: A piękność i dobroć?

Sym: Nie inaczej.

Sokr: Czy tedy widziałeś już kiedy oczami na oczy którą z tych rzeczy?

(Sym:) Nigdy, odparł Sym.

Sokr: Ale może innym jakim zmysłem ciała ich nie dotknąłeś? Mówię zaś o (istocie wszystkich ~~tych~~ rzeczach, jak n.p. o wielkości, zdrowiu, siły i ~~jednem słowem~~ o istocie wszystkich innych ~~tych~~ rzeczy, jednem słowem, o tem, czem każda z nich właściwie jest. Czy za pomocą ciała ich treść najprawdziwsza ogląda się, czy też w sposób następujący: Kto z nas najbardziej i najdokładniej przysposobi się każdą rzecz, którą bada, samą rozważać w sobie, ten najbliżej dochodzi do poznania każdej rzeczy?

Sym: Najzupełniej tak jest.

°) τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε π. λέγεις. Gorg. 474. d:
τί δὲ τόδε. Phaedo. p. 78. d.

°°) δίκαιον αὐτό καλεῖ τὴν ἰδέαν. Olymp. 26.
Zaim. αὐτό wskazuj. na isto. rzecz. w iob. brani. a od dowolno. odera.
Cf. Cic. Tusc. I. 24, 57 gdz. wspomi. o rzecz. dialo. porz. tak: § 58. quumq nihil esset, ut omnib locis a Platone disseritur – nihil enim putat esse q. oria-tur et intereat, idq solum esse, q. semper tale sit, quale sit, quam ἰδέαν appellat ille, nos speciem etc.
Cic. Acad. I. 8. § 30. Mentem volebant rer esse judicem, solam censebant idoneam cui crederetur, quia sola cerne-ret id quod semper esset simplex et unius modi et tale quale esset – Hanc illi ἰδέαν appellabant, jam a Pla-tone ita nominatam, nos recte speciem possumus dicere.–

+) μέντοι dodaj. się odpowiedź. potwierdz: Phae. 68. b.
οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; πολλὴ μέντοι νὴ Δία, ἦ δ' ὅς.
Zob. Wohlr. Kom. W wyd. Taiins. czyt. φαμέν τοι przyjmo. w jeg. edy. szkol. i w edy. kryt. Schanz – opier. się na B. (Clarkianus, Oxon. v. = Bodlej. = Bekkeri A pisan. w 896 dla Arethasa, arcyb. Cesarejsk. (stąd tyt jonn. diako.), zawier. 6 pierw. tetralo. Trazyl. Opró-tego popie. tę lekc. Tubing: (C. = Crusianus) z w. XI lub XII

Sokr: Wszak tedy ten najczyściej tego dokaże, kto jak najbardziej tylko ku każdej rzeczy z samą ~~myślącą~~ pójdzie, ani wzroku nie biorąc ku pomocy w roz-
66 a. myślaniu ani żadnego innego zmysłu nie ciągnąc za myśleniem, lecz samą dla siebie czystą myślą posługując się, każdą z rzeczy istniejących samą dla siebie czystą usiłuje uchwycić, jak najbardziej odłączywszy się od oczu i uszów i jednem słowem od całego ciała, ponieważ to przeszkadza i nie pozwala duszy posiąść prawdę i rozum, ile razy się przyłącza. Czyż nie ten-ci jest, o Sym., jeżeli wogóle kto jest, który dosięgnie tego, co jest.

Sym: Najzupełniejszą prawdę mówisz

°) μήτε τινὰ ἄλλην .... μηδεμίαν

57.

XI. Sokr: ~~Jest zatem~~ Jako zatem konieczne następstwo wszystkich tych uwag, wyrobią sobie prawdziwi filozofowie takie zdanie i będą między sobą takie mniej więcej rzeczy mówili; zdaje się, że jedna tylko jakoby ścieżka, ~~jak mówią~~, wyprowadza nas rozumnie (przy tem badaniu), ponieważ, dopóki mamy ciało i dusza nasza złączona jest z podobnem złem, nie nabędziemy nigdy zupełnie to, czego pragniemy. A tem jest, jak mówimy, prawda.:

razem z dysputą

Albowiem ciało sprawia nam niezliczone kłopoty dla koniecznego pokarmu, a jeżeli jeszcze jakie choroby przypadną, przeszkadzają nam w szukaniu prawdy; a miłościami nas ciało napełnia i żądzami i strachami i wszelakiemi widziadłami i wielką niedorzecznością, tak iż, wedle przysłowia, w prawdy rzeczywiście dla niego nigdy nic myśleć nie możemy. Albowiem i wojen i ~~niezgód~~ rozruchów i walk żadna inna rzecz nie wywołuje, tylko ~~tez~~ ciało i jego żądze. Dla zdobywania bowiem dóbr wszystkie wojny powstają, dobra zaś jesteśmy zmuszeni zdobywać dla ciała, służąc jego wygodzie, a wskutek tego nie mamy wywczasu do zajmowania się filozofią dla wszystkich tych przyczyn.

κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις Ta ścieżka jest tylko śmierć – zob. 66 e –
Olimpd. rozum. ἀτραπὸς o ścieżce wzywanej. prowadz. do teor: ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τουτέστι, καθαρῶς ζητητέον etc.

ἐκφέρειν

μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει Wyttenbach: videtur tamen quasi semita nos ope rationis in hac quaestione ad exitum ducere. Ficino: nos quadam rationis ipsius via ad id considerandum perduci.
Heindorf, Stallbaum, Ast: „w badaniu rozumnem i naukowem" (Tzn: ἐν τῇ σκέψει τῇ μετὰ τοῦ λόγου)
Bonghi: ponieważ światłem rozumu się odkryło
poiché s'è a lume di ragione scoperto
Schleiermacher (a za jego przykł. Wohlrab), stawia po σῶμα ἔχωμεν i tłuma: dopóki będziemy mieli ciało razem z rozumem.
Wohlrab: videtur sane quasi semita quaedam nos educere, quod, quamdiu corpus habebimus cum ratione in quaerendo et animus noster cum tali malo commixtus erit, nunquam acquiremus qd appetimus h. e. verum.
To przestawienie wedł. trafn. uwagi Bongh. uszczęśl. wszyst. trudno. ale nie jest poprer. żad. mskr.
Schmidt: μετὰ τούτου τοῦ λόγου, od reg. zob. zależ. ὅτι: huius doctrinae ope s. hoc statuentes.
K. Fr. Hermann uważ. tę Konjekt. za niepotrzeb. bo sam avdyk. τοῦ λογ. ten sam sens. Stwierdzenie to zaw. zbij. Schmidt, ale Bonitz odrzu. stwierdz. popraw. Schm. (zwłaszcz. niepop. żad. mscr.)
Goebel = ἐκ τοῦ λόγου = mit Hilfe, an der Hand des Spruches. –

59.

Najgorsze zaś z wszystkiego to jest, że gdy nam daje pokój i zwracamy się do rozważenia czegoś, podczas badań znowu zewsząd do nas przypada i hałas nam robi i zamieszanie i przeraża, tak że dla niego nie możemy dostrzedz prawdy, lecz w istocie jasnem nam się staje, że, mamy li czysto coś poznać, należy oddzielić się od niego i samą duszą oglądać rzeczy. A wtedy to, zdaje się, dostanie się nam to, czego pragniemy i czego miłośnikami być twierdzimy, t. j. rozumu, ale dopiero gdy pomrzemy, jak dowodzenie pokazuje, bynajmniej zaś za życia. Jeżeli bowiem niepodobna razem z ciałem niczego czysto poznać, wtedy jedno z dwojga: albo nigdy nie można posiąść ~~wiedzy~~ albo po śmierci. Wtedy bowiem dusza będzie dla siebie, osobno od ciała. A dopóki żyjemy, tak, zdaje się, będziemy jak najbliżej wiedzy, gdy jeśli jak najmniej[1] będziemy ~~przeb~~ żywali z ciałem i jak najmniej wspólności z niem mieli, chyba że zupełna konieczność zachodzi, ani też nie będziemy

przejmowali się jego naturą, lecz zachowamy się czystymi od niego, dopóki Bóg nas nie ~~uwolni~~ rozwiąże. A tak czyści i uwolnieni od głupstwa ciała, jest prawdopodobne, że będziemy razem z takimi, jak my i poznamy sami przez się wszystko, co czyste. A tem będzie może prawda. Bo dotykać się czemś nieczystem tego, co jest czyste, to prawdy nie wolno. Takie rzeczy, sądzę, o Sym. powinni między sobą mówić i utrzymywać wszyscy prawdziwi miłośnicy wiedzy. Lub czy tobie tak nie zdaje się?

Sym: Jak najbardziej, o Sokr.

XII. A zatem, rzekł Sokr., jeżeli to prawda, o przyjacielu, wielka jest nadzieja°), że kto przybędzie dokąd ja się wybieram, posiędzie tam, jeżeli gdziekolwiek w ogóle, obficie to dla czego wielkiej pracy podejmowałem się w życiu przeżytem, tak iż podróż, teraz mi nakazana, odbywa się z dobrą nadzieją nie tylko dla mnie, lecz dla każdego człowieka, który przekonany jest, że przysposobił sobie umysł jakoby oczyszczony.

(Sym.) Najzupełniej, rzekł Sym.

Sokr.: Oczyszczenie°°) zaś, czy nie jest tem właśnie, co od dawna twierdzimy w tej rozprawie°°°), oddzielać jak najbardziej duszę od ciała i przyzwyczajać ją, aby sama zewsząd°°°°) z ciała zbierała się w sobie i skupiała się i wedle możności i teraz i potem przebywała sama ze sobą, uwolniona od ciała, jakoby od więzów?

Sym.: Najzupełniej!

o) ἐλπίς — κτήσασθαι τοῦτο. post verba sperandi non infrequens est simplex aor. (Heind.) Jedn. u Attyk. to dość rzadko się dzieje że kład. po ἐλπίς ἐστιν albo ἐλπίδα ἔχω zam. inf. fut. niez. inf. aor. z ἄν lub bez niego. Tak samo po ἐλπίζω; n. p. Xen. Ag. 7,16: ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη. Kład. tak. ὡς z inf. fut. albo ὥστε z inf. aor. Eur. Or. 52: ἐλπίδα ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν albo ὡς z fut. Eur. Tro. 487: ἐλπίδα ἔχω ὡς ὀφθήσομαι etc.

oo) κάθαρσις — ξυμβαίνει zwykł. jak tut. z rzeczown. nomin. Phil. 55 a: πολλή τις — ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται.
Może jedn. stać przy nim pomim. acc. c. inf. Phaed. 74 a.
Prot. 333 c: συμβαίνει μέντοι ἴσως καὶ ἐμὲ τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι

ooo) ἐν τῷ λόγῳ niepotrz. Goebel dawna: ἐν τῷ ἱερῷ λόγῳ. ponieważ κάθαρσις należy do mist.

oooo) πανταχόθεν z wszyst. punkt. powierzch. ciała.

65.

Sokr: Czyż to nie nazywa się śmiercią, rozwiązanie i oddzielenie duszy od ciała?

(Sym) Niewątpliwie, rzekł Sym.

Sokr: Rozwiązać zaś, jak powiedzieliśmy, pragną ją przedewszystkiem i sami ci, którzy słusznie filozofują i to właśnie jest zajęciem filozofów, rozwiązanie i oddzielenie duszy od ciała. Lub czy nie

Sym: Zdaje się.

Sokr: Czyż więc (co powiedziałem na początku), nie byłoby śmiesznie, gdyby

67 e. człowiek przez życie całe gotował się tak żyć, aby być jak najbliżej śmierci, a potem gniewał się, gdy śmierć mu przychodzi? Czyż to nie śmieszne?

Sym: Nie inaczej!

Sokr: Rzeczywiście zatem, o Sym. ci którzy słusznie filozofują, zajmują się umieraniem a być umarłym, jest dla nich mniej, niż dla innych ludzi strasznem. A rozważ to ~~dla~~ z ~~następującego~~ tego punktu widzenia: Jeżeli bowiem pod każdym względem poróżnili się z ciałem, a pragną mieć duszę samą dla siebie, potem zaś, gdy to się stanie, baliby się i gniewali, to czy nie byłoby wielką niedorzecznością, gdyby tam nie poszli ochoczo

66/ Jeśc. Pitagor: naryw: duszę harmonią brali wyraz ten w znacz: inn: niż Sym. Arys. który obszer: teor. tę zbija (de ani. I. 4 p. 408 sq.) ~~pie~~ jako wielce rozpowszech; nie wyraźn. Pitago: Tamże (409 a) występuje przeciw drugiej teor: mieszcz. duszę być liczbą, która sama się porusz. ale nie wymien. jej auto. Z koment: dowied. się że był nim Ksenokr: Tyl. Claud. Mam. (de statu ani. I. 124) piszący koło 450 po Chr. zachow: słowa Filol: jakob. anima inditur corpori per numerum et imortalem eandemque incorporalem convenientiam cobу brzmiało po grecku [illegible] [illegible]. Tenże (c. 125) Archyt: przypisu: zdanie i animae ad exemplum unius comparata est quae sic illocaliter dominatur in corpore, sicut unus in numeris =

Poźniej. Aristox. ~~który pisze~~ uczeń Arysto. wbrew wyrażn. uczony: duszę uważ. za harmo. w [illegible] materyalist: (Cic. Tusc. I. 10) może być przyznać że albo źle zrozum. Pitag: albo ich słowa ~~[illegible]~~ znaczą materyalist. Pozost. z nimi w ślisk. stosun.

domyśla się, że mają jakieś wątpliwości. W istocie każdy z nich ma inną. Symmiasz sądzi, że wszystko, co się rzekło o duszy, stosuje się mniej więcej do harmonii muzykalnej. Ona także jest czemś niewidzialnem, niecielesnem, bardzo pięknem i boskiem, lira zaś i struny czemś cielesnem, złożonem, ziemskiem, pokrewnem temu, co śmiertelne. Gdyby tedy ktoś twierdzić, posługując się tą samą argumentacyą, że po strzaskaniu liry lub zerwaniu strun, harmonia dalej trwać musi, choć drzewo liry i struny spróchnieją. (Tego jednakże nikt na serio nie przypuszcza, wolno tak samo powątpiewać, czy dusza przeżyje swoje rozłożenie z ciałem; może okaże się,

czy dusza przeżyje rozłożenie swoje (z ciałem; może okaże się, że ona także jest tylko harmonią, wydobywającą się z dobrze nastrojonych składników ciała i t. d.[60])

Cebesa zaś zarzut taki: dusza nasza niewątpliwie istniała przed ciałem i może przejdzie jeszcze przez drugie i trzecie, (ale czyż wynika stąd, że jest nieśmiertelna? Mówicie, że ona trwalsza od ciała i silniejsza. Ale krawiec stary w życiu swojem zdarł niejedną suknię, a pozostawia ostatnią, (którą nosił przed śmiercią. Gdyby kto wtedy dowodził, że nie umarł, lecz gdzieś przebywa, bo silniejszy i trwalszy od pozostawionej;

°) διαβέβληνται = εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν
Schol. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα.

67.

68 a. gdzie przybywszy, mają nadzieję dostąpić tego, co kochali przez życie całe (kochali zaś rozum), a uwolnić się od towarzystwa tego, z czem się połączyli? Przecież wielu, gdy im ziemscy kochankowie i żony i dzieci pomarli, chciało dobrowolnie pójść do Hadesu, tą wiedzeni nadzieją, że tam zobaczą tych, za którymi tęsknili i będą z nimi razem; a ten, który zaprawdę kochał rozum i silnie tę właśnie żywił nadzieję, że nigdzie indziej nie posiędzie go w godny sposób,

68. b. jak w Hadesie, ten będzie się gniewał, że umiera i nie pójdzie tam ~~[illegible]~~ radośnie? Należy wierzyć, że tak, jeżeli istotnie ~~[illegible]~~ jest filozofem, o przyjacielu. Mocno bowiem będzie się jemu zdawało, że nigdzie indziej w sposób czysty nie osiągnie rozumu, jeżeli nie tam. Jeżeli zaś rzecz tak się ma, jak co dopiero mówiłem, czy nie byłaby to wielka niedorzeczność, gdyby taki człowiek lękał się śmierci? (Sym): Doprawdy, że wielka, na Zeusa, odrzekł Sym.

XIII Sokr: Czyż więc to nie jest dla ciebie wystarczającym ~~tu~~ ~~dowodem~~, że człowiek, którego zobaczysz ~~ważącym~~ gniewającego się, że ~~gdy~~ ma umrzeć, nie był (filozofem t.j.) miłośnikiem mą-

68.c. drości lecz (~~miłośnikiem~~) ciała? A ten sam ~~zaś~~ zwykle także ~~przytrafia się, że jest~~ i miłośnikiem pieniędzy i ~~miłośnikiem~~ ~~dostojeń~~ zaszczytów, czy jednego z tego drugiego ~~albo z osobna albo~~ czy obojga ~~obu rzeczy~~ razem.

Sym: Zupełnie tak ~~się~~ jest ~~ma~~ rzecz, jak mówisz.

Sokr: A to, co zowią męstwem. ~~Wszak tedy~~, o Sym. czyż także nie ~~także tak zwane męstwo~~ ~~jest~~ przystoi ~~także~~ (najwięcej ~~przypa-~~ ~~da~~ ludziom tak usposobionym?

Sym: Najzupełniej ~~w istocie~~ zaiste.

Sokr: A czyż także (wstrzemięźliwość, ~~to~~ ta, którą tłum nawet ~~powszechnie~~ zowie wstrzemięźli-wością, t.j. nie dawać ~~się~~ porwać pożądliwościom, lecz niedbać o ~~pogardzać~~ nie i żyć cnotliwie, czyż ona nie przystoi ~~przypada~~ tym tylko, którzy najbardziej lekceważą ciało a żyją dla filozofii?

Sym: Koniecznie. ~~tak jest~~.

68.d. Sokr: Jeżeli bowiem zechcesz, tak ciągnął dalej, rozważyć ~~pomyśleć~~ innych męstwo ~~tam tych drugich~~ ~~odwagę~~ i wstrzemięźliwość, wydadzą ci ~~się~~ ~~także~~ niedorzecznemi.

Sym: Jak to, Sokr.

Sokr: Czy ~~Wiesz~~ wiesz, ciągnął dalej, że wszyscy ci inni uważają śmierć za ~~jedno~~ z wielkich nieszczęść.

Sym: N. bardzo. ~~Najzupełniej~~

Sokr: Zatem mężni z pomiędzy nich tylko z obawy większych nieszczęść śmierć ponoszą, gdy ją ponoszą?

Sym: Tak jest.

Sokr: Z wyjątkiem więc filozofów wszyscy są odważni, dla tego, że się bali lub że się boją. A przecież niedorzecznem jest, aby kto był odważnym z bojaźni i tchórzostwa.

τοῦτο explicatur verbis subseq. ὃν ἂν ἴδῃς etc. Heind.

ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν non ad praeteritum hujusmodi locis vitam refertur imperf. ἦν, sed hoc junctum cum voculā ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu praesens potius ἐστίν expectes. „Non erat philosophus tum, cum esse videbatur. Usurpatur ἦν ἄρα pro ἐστίν ibi fere, ubi contra quam expectaverit aliquis rem habere se reperit. cf. rep. II. 362. a. γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν· τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. Heind.

ὁ αὐτός Opponuntur inter se φιλόσοφος et φιλοσώματος, ex quibus ille sapientiae, hic vero corporis studiosus est, ita ut alter bona animi, alter bona corporis expetere existimandus sit. Sed corporis amanti praeterea etiam illud tribuitur, quod divitias et honores consectetur, s. ambos s. alterutros. Quod apertum est ad bona externa spectare, quae ille itidem amore judicatur. Stallb.
Cf. p. 82. c. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες etc.

ἤτοι τὰ ἕτερα
Cf. Apol. 22. e: ὥστ' ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτω ὥσπερ ἔχω ἔχειν, μήτε τι σοφὸς ὢν τὴν ἐκείνων σοφίαν μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ ἀμφότερα ἃ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἔχειν. Eutyphr. 9 d. ὡς ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν ἀνόσιόν ἐστιν, ὃ δ' ἂν φιλῶσιν ὅσιον· ὃ δ' ἂν οἱ μὲν φιλῶσιν ~~ὅσιον~~, οἱ δὲ μισῶσιν, οὐδέτερα ἢ ἀμφότερα; Gorg. 524. b; 469. b; Phileb. 45. d; Phaedr. 228. a. Lys. 218. e.; Rep. VIII. 533. d.

ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία duo virtutum genera distinguuntur, philosophicum et multitudinis, ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία dictum est, ut ἡ σωφροσύνη ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην — ἡ τῶν ἄλλων (= τῶν πολλῶν) ἀνδρεία τε καὶ σωφροσύνη, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην (p. 68 c.–e) Cf. p. 82. a. Ne populares quidem et civiles virtutes in alio quoquam magis, quam in 7. philosopho reperiuntur.

71.

68.e. Sym: Niewątpliwie!

Sokr: A co wstrzemięźliwi z nich? Czyż im nie to samo wydarza się? Czy nie są wstrzemięźliwi przez jakąś niewstrzemięźliwość? Chociaż mówimy, że to nie-podobne, jednak ~~im się~~ coś takiego im się wydarza przy tej ich osobliwszej wstrzemięźliwości. Z obawy bowiem, by nie pozbawiali się pewnych rozkoszy, których bardzo pragną, wstrzymują się od innych, opanowani przez tamte.

69. Chociaż nazywają niewstrzemięźliwością, być pod panowaniem rozkoszy, jednak im się przytrafia, że sami są opanowani przez jedne rozkosze, gdy panują nad innemi, a to wychodzi na to, cośmy niedawno powiedzieli, że w pewien sposób stali się wstrzemięźliwymi przez niewstrzemięźliwość.

Sym: Tak bowiem się zdaje.

Sokr: Ale nie ta będzie, wszechmiły Sym: droga prosta do cnoty, zamieniać rozkosze na rozkosze, boleści na boleści, strachy na strachy, i to większe na mniejsze, jak pieniądze, czy tylko ta moneta będzie dobra,

69.b. na którą trzeba wszystko to zamienić, a jest nią rozum, a za nią i z nią razem (w istocie wszystko sprzedaje się i kupuje), i odwagę i wstrzemięźliwość i sprawiedliwość i jednem słowem, prawdziwą cnotę z mądrością, czy obecne są lub nie są obecne rozkosze, bojaźnie i wszystkie inne podobne wzruszenia: Te zaś gdy odłączone bywają od mądrości a zamieniane między sobą, rozważ, czy taka cnota nie byłaby przedstawieniem malowanem dekoracyą, a rzeczywiście stanem niewoli, nie mającym w sobie ni zdrowia ni prawdy; prawda zaś rzeczywiście oczyszczeniem ze wszystkich takich stanów, a wstrzemięźliwość i sprawiedliwość i męstwo i sama mądrość będzie jakiemś oczyszczeniem. I może być

73.

że owi założyciele tajemnic nie byli to ludzie pospolici, ale że od dawna ~~skry~~-cie zapowiadają, iż kto nie ~~wtajemniczony~~ dostąpiwszy ani święceń, ~~na tamten świat~~ do Hadesu przy-bywa, [illegible] w błocie. Kto zaś oczyszczony i wtajemniczony tam pójdzie, będzie z bogami mieszkał. Wielu bowiem, jak mówią mistrzowie tajemnic, jest takich, którzy noszą laski narthexowe, ale mało natchnionych Bachusem;

69 d. takimi zaś według mego zdania tylko ci są, którzy słusznie filozofowali. ~~Ani ja też~~ To też i ja wedle możności niczego nie zaniechałem przez całe życie moje, żeby do nich należeć, lecz wszelkim sposobem tego pragnąłem. Czy zaś dobrze pragnąłem i czy dokazałem tego, na pewno się dowiem, gdy tam przybędę, jeśli Bóg zechce, i to niezadługo, jak mnie się zdaje.

Takie więc rzeczy, mówił dalej, przytoczę, o Sym. i Keb. na moją obronę, że słusznie bez żalu się nie smucę, iż was opuszczam i tutejszych sędziów ani się nie gniewam, [illegible] mniemam, że i tam, nie mniej jak tutaj, znajdę dobrych panów i przyjaciół. Ale tłum temu nie wierzy. Jeżeli zaś was lepiej przekonałem w mojej obronie, niż sędziów ateńskich, wszystko się ma dobrze.

p. 60 b

Plat. Phaedo

τρίβων ἅμα inter fricandum Stallb.

Herod. I. 179: ὀρύσσοντες ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθευον

Xeno. Anab. III. 3, 7. φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον

Pla. Resp. VII. 521 c. τόδε ἐννοῶ λέγων ἅμα

ὡς ἄτοπον Thom. Mag: ἄτοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι.

Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, alias voc: Theodulos Monachos florruit sub Andronico II (1283–1328) Imp. et litteris operam dens et consiliarii aulici munere fung. Familiariter usus est Moschopulo, Theod. Metochita, Nicephoro Gregora Scripsit in usum scholar. tum lexi. tum scholia tum exercitationes Opus praecipuum: Ἐκλογὴ (v. ἐκλογαί) ὀνομάτων καὶ ῥημάτων Ἀττικῶν – Collectio est verborum dictionum quae digestae sunt more alphab.: sed sec. primas simpl. literas, in usum juventutis studiosae: purae ling. et elegant.

Marsilio Ficino:
Quā mira videtur, o viri hoc res esse, quā nominant homines voluptatem quamq; miro naturaliter se habet m° (ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν, τὸ ἅμα μὲν αὐτὼ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ) ad dolorē ipsū, qui ejq contrarig esse videtur, quippe cū simul homini adesse nolint!

p. 60 (ἐ)θέλειν – de inanimatis saepiq dicitur = cf. Wohlrab ad loc.

Schanz: τὸ ἅμα μὲν etc. qu. hab. B C' θ' exemplis confirm. Riddell Digest of Idioms p. 149
τῷ ξ b θ² Stob:
Wohlr: τῷ ἅμα.
Archer-Hind: τὸ ἅμα
„Lectio consueta ē τῷ et confirm. a Stob: qui citat locū (Eclog. I. 1104 ~~Lipsg. ent~~ Lenss ent)

Quod opq absolvit tam lexicograph. qui praecess. laboribq in congestis suū propriis studiis, lectitans. ipsos Herod. Thucyd. Aristid. Synesiū – ~~nonnull.~~ complu. e Philostr. ē Homi: edit: nonnull. ex Plat. Demosth. Lucian. Liban.

Praet. Scholia scrips. in Aesch. Soph. Eurip; in tres com. Aristoph. ē in epistt. Syn. Schol. in Pind. vident. Triclinii tribuen. etc.

Praeter – reliq. declamatio. nonnull. et epist.

Ultimae edit. Eclog: Ritschelio debetur – Halis 32:

Thomi Magistri s. Theoduli mona. ecloga vocū attic. – adjecti sunt prolegg. et ind.

ὡς θαυμασίως πέφυκε

Stallb: quā mira ē ratio voluptatis ad dolorē eo s. propterea qu. nolunt simul adesse homini etc.

Nā τῷ in inf. junctū ē eo qu.

respuendo
Sed τὸ invenitur in Bodl. aliisq duobq mss: ē abund. justif. a Ridello etc: quapropt. Archer-Hind secutq Schanzium ita vertit: Quā mira ē relatio inter voluptatem et dolorem qui ejus videtur esse contrarig, quod simul ambo nolunt adesse homini. ⌘

Rękopisy

Platon.

α

Znamy jak. 147 mscr. mniej lub więc.: komplet. z któr. większ. odznacz. się dość wielk. czysto. textu – tak że w głów. przyczyn. rzecz. moż. zgodz. się na zd. Cousin'a i Stallb: że posiad. dziś. text Plat. praw. tak. jak. wyszedł z rąk autora.

Stallb: Platonis scripta ita ad posteritatem pervenerunt ut prae ceteris integra et sincera habenda videantur

Pierw. edycj. dzieł Plat. w zasadz. zosta. zrobio. przy. staran. Akad: Diog. Laert. III. 66 wylicz. znaki kryt. w któr. były opatrz. owczes. manuskr. platoń. zadając że wedł. Antygo. z Karystos istn. niedaw. edycj.: któr. jeśli kto chciał czyt. musi. za to płaci. właściciel. (oczyw. Akad.). Również wszys. wiado. z żywot. Zeno: który czyt. Antyg. więc USWGTI albo moż. odno. się do czas. Zeno: (+ 264) któr. koło r. 314 przyb. do Aten albo do czas. Antygona ✕ któr. pisał jeszcz. koło 226 na dwor. królów pergam. powod. tam przez Attal. I

✕ Willamowitz Philol. Untersuch. IV. Antig. von Karystos – Berlin 81. od niej. w szczeg. zależ. Susemihl, Gesch. der griech. Lit. in der Alexandrinerzeit. I. 468 29/ Leipz. 91.

[illegible] Kod. 270 [illegible] Βίος φιλοσόφων [illegible] Diog. Laert. [illegible] (257–186) [illegible] τὰ δ᾽ ἄλλα ἀτάκτως D. L. III. 61 = [illegible]

[illegible] (D. L. III. 65):

Χ λαμβάνεται πρὸς τὰς λέξεις καὶ τὰ σχήματα καὶ ὅλως τὴν Πλατωνικὴν συνήθειαν·

> διπλῆ πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰ ἀρέσκοντα Πλάτωνι

⁘Χ περιεστιγμένον πρὸς τὰς ἐκλογὰς καὶ καλλιγραφίας

>: διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις

÷ ὀβελὸς περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίους ἀθετήσεις

Ↄ· περιεστιγμένον πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν

ψ κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας

[illegible] D. L. [illegible]: τὰ μὲν σημεῖα ταῦτα καὶ τὰ βιβλία τοσαῦτα· ἅπερ, ὥς Ἀντίγονός φησιν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, νεωστὶ ἐκδοθέντα κτλ.

⁎ ἀστερίσκος πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων

— ὀβελὸς πρὸς τὴν ἀθέτησιν

#

Phaed.
B

To wyd. Arystof. z Byz. następ. edy. Dercyllidase i Trazylla-ta drugi za czas. Tiber; ułoż. wszystk. dział. Plat. w tetralo; a także wyd. Demokr. Żył za czas. Tiber: i prawdop. był bibliot. nadwor. Aug: Jego podz: utrzym. się w większ. manuskr. któr. nas doszły.

Bad. porówn. manuskr. Pl. zacz. na wielk. skal. Bekker który wydał: Monach. (1805) i Paryż (1871) i Włochy (1876-18) ułoż wielk. apparatus criticus – ale wybór manuskr. nie zaw. był uwzgl.; stąd dużo zebr. waryant niepotrzeb.

Najwięk. zasł. rościł na klasyf. porówn. manuskr. ostat. badacz: Schanz.

Commentationes Platonicae Würzb. 68
Novae " " " 71
Studien zur Gesch. des plat. Textes 74
Ueber den Plato cod. der Markusbibl. in Vened. 77-
Oprócz tego. wiele. jego pomniej. do rozn. wyd.

Obok niego wielce. także. wym. Jordana: De codicis platonicos auctoritate Lipsiae 75 i rozpra. jego w Jahrbb. f. class. Philol. VII Suppl. Bd. i w Hermesie XII XIII

Oxoniany Najst. mow. przechow. się w Oxf. w bibl. Bodleja. stąd Bodlejany = lub też Clarkiany - od nazw. Clarke, któr. go odkrył na wysp. Patmos i przywiózł do Angl.

Travels in various countries of Europe, Asia and Africa - 2e ed. t. 13 -

Dowied. się w Bos od księg. antykw: (któr. miał pełn. Hom.) że tego rod. manuskr. posiadło. co znajd. się na wysp. Patmos odwied. tamtejsz. klaszt. i gorliw. przyjęt. zest. biblio. w najgorsz. nieporz: W jed. rog. na kup. leż. pogardli. ten rzecz. χsιeo-θeδeψα, jak mów. opat klasztu. Wśród nich Cl. dostrz: ślicz. napis: mskr. na perg: któr. okład. drewn. in fol. - wyjęd. się stowo. przez rob:

Po dług. układ. 11 paźd. 1801 przeto. w kosz: nabyt. owoc: odesł. ten maskr. i kil. inn. na stat. Oprócz Pl. dost. się w ręc. Angli: poez. św. Grzego; jed. dział. Filona, dwa tomy z anot. greck. i słown. Św. Cyrilla -

Kied. mskr. Pl. dost. się do Pat. nic nie wiad. ale był tam już w XVI stul. W Wat. Bibl. mskr. 1205 zaw. katal: biblio. klasztu. w Patm. Ten mskr. jest ~~XVI~~ stu.

Clarke podar. mskr. Porsonowi któr + 1808 25 wrze. Phaed.

Nast. w. uniw. oxf. kup. za 2000 f. wszyst. mskr. zebr. 8

przez Cl. tak wschod. jak greck. Inwent. zost. spis. 1812 –

Gaisford, filo. greck. zajął się Katalogiem rękop. grec. i ogłos.

w r. 21 z nieg. Lectiones platonicae, porów. go z ed. Steph.

Pot. robio. now. collation. dla niektór. dział:

Jowett dla Państ. i ed. Symp.

Campbell dla swoj. edy. Teet. Sofis. Polit.

Riddel dla swoj. " Apol (67

Poste " " " Fileb. (66)

Bywater " edy. Fedona przez Wagnera (71)

Naresz. Schanz podr. wsz. fran. pras. przeb. do Oxf.

i now. zrob. porów. i rękop. opis: w Novae com. plato. 71. Wircb.

Mskr. zawie. 420 str. in fol. z któr. pier. dwie zawier.

wypisa. z Firy. Aryst. Nasts. 24 dzal. w porząd. Trasy.

cz. 6 pierw. tetralo.

1) Euty. Apol. Krit. Phaed.

2) Craty. Theaet. Soph. Polit.

3) Parm. Phileb. Symp. Phaedr.

4) Alcyb. I, Alcib. II Hipparch. Erast.

5) Theag. Charmid. Lach. Lys.

6) Euthyd. Protag. Gorg. Men.

Arethas 860 ur. w Patrae
ucz. Focjusza – obo: 907
arcyb. Cezarei – ~~...~~
(Focjusz 820–891 – złożo dwyżnn
przez Leon. filo. 886 i zamkn.
w klasztr.
Arethas wspólnie. patryar.
Euthymios 907–912
które. vita anonymi nasz
dzie just. także ma żyw. Arethasa
Dla Areth. pisan. wiele
rękop. jak wid. z zachow.
podpis. – jed. cod. z r. 932
Wiele objaśn.
Wydaw. koment. grec:
do Apok: zachow. tyl.
w jego przerob: Mamy jego
objaśn. do Plato. Lucya.
Eureb. Z cod. dla niej.
pisan. jenn. istnieją.
Cod. greck. apolog. w Parys.
Cod. pism dogmat.
Cod. Euclid.
a rhet. Aristidesa
Diona Chrysost. i Plat.

Ne kor. Meno:

ἐγράφη χειρὶ Ἰω καλλιγράφου
εὐτυχῶς Ἀρέθᾳ διακόνῳ πα-
τρεῖ νομισμάτων Βυζαντί-
ων δέκα καὶ τριῶν μηνὶ νοεμ-
βρίῳ ἰνδικτιῶνος ιδ' ἔτει κοσμοῦ
ςυδ βασιλείας Λέοντος τοῦ φι-
λοσόφου υἱοῦ Βασιλείου τοῦ ἀειμνηστοῦ.

t. j. 896 r. po Chr. 6404 po stw. świz. za cesa. Leona VI filoz. (886–912) – który. syn. Bazyli od 867–886 =

Kaz. str. ma 34 wiersz.; mało skrócen, iota dopisan. nie podpis. spir. ostr. i len. ⊣ ⊢ Oktat. 6 kart. z perg. wyrown. z weline – na drug. ind. dzie. – raz. 52½ arkus. wszystk. numerow.

Każd. dzi. ma drug tytu: wsch. zw. pozn. przez dzw. wydaw: jest starożyt. uważ. drug. tytu. za nie bar. dawn. – a trzec: jenn. może wart. wyszedło przez schol.

α' Εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου, πειραστικός –
β' ἀπολογία Σωκράτους ἠθικός / δ' φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς λογικός
γ' [Κρίτων] περὶ πρακτοῦ ἠθικός /

Phaedon

Mscr. paryski no. 1807 – dawniej wyż. cyto. – jako Medic. Regius no. 2087 A zawie. w fol. 344 ~~str.~~ pergami. po dwie kolum. po 20–25 liter w wierszu – ilur. pisc: z przedmd. Wedł. katalo. z 10° stul., wedł. znaw-(kolet) jak. Bekker, Graux, Bast cokol. dawniej: – opraw: z herb. Franc. i Navarry z pierw. lat 16° = histo. mskr. mało zna; należ. do kard. Mikoł. Ridolfi w 2 poło. 15° stul. a ten miał go przedtem – od Janusza Laskaris – bo zost: znak Λσ – zob. Huit, l'oeuvre de Plat II. 398 =

Zawie: Klitoph. jako Kd' (= 29?) zat. poprzed. przez 7 tetralo, pot. nast. Tim. Crit. Min. Legg. Epino. Epist. Ὅροι i sied. dzło. νοθευόμενοι

Na końcu ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ Κω μητροπολ ἱερᾶ ποθ τοῦ καὶ ὠνησαμένου – te popraw. zobo. czerwo. i kaust. nie zmieniy. dawn. liter

Sam mskr. pisc: piękn. ręka wschod. człow.; ta sama, który napisc. Marciany 246 i 283 oraz styp. Galatinos 398 w Heidelb.

Drugi Mskr. paryzki no. 1808 dawn. Regius 2088 – in fol. papierow. nie mniej ważny. i zdaje się być kop. zrob. w 13 stul. mskr. wenecki = 360 kart

1° = 7 pierw. tetral. – rdz. przy koń. Wenec. czyt. τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου – pot. wiert.

2° siódma dzieło. apokryf. – ztot. wen. – Tim. z Lokr.

Na 3 kar. czyt: Ex bibliotheca I. Huralti Boistaillerii, emptis aureis 35 a Nicolao graeco 1562 – Boistaillé był embas. fran. w Konst. i Wene. w poło. 16 w. To samo wypis. z oktaed. które z tych sam. oryg. pocho.

=

Wenecya ma 2 mskr. bar. waż.

App. class. 4 cod 1 = t Bekk. T Schanz (Zob. ub. den Platocod. der Markusbibl. zu Vened. Leip. 78, pocho. z klasztor. S Giov. e Paolo – pergam. 265 kart o 2 kolum. po 50 wier. – mort. skol. – pisan. przez 4 kopist.

Pierw. 4 karty przez znan. kalligr. Jana Rhosusa zaniedb. Tim. z Lokr; skolion, wyjąt. z Plut, ind. pism Plat. wedł. trazyl. // Najwięk. i najlep. część (p. 5a – 212b) zawier. pierw. 7 tetralo. z Clitoph. a wsze. się nie powrat. III ks. Resp. = wszystko z XIII stul. na koń. Menex: który jest oznacz. jako Κ' czyt: τέλος τοῦ α' βιβλίου

Trzecia część: (p. 213 a – 255 b) z XV stul. zawie. kon. Resp. a jenn. późn. dod. Tim.

Szczegó. liter: Plat. Fed:

Aristoxenos z Taren, z rodzi. muzyk. – wyniósł się do Grecji gdz. kształc. się w Mantynei. Nauczy: pierw. byli ojciec jego Spintharos, muzyk Lampros z Erythrae i Pitagorej. Xenofilos. W filoz: stud. Arysto. i miał nadzieję. zost. jego następ.; gdy obrano Teofr. (zaprzecz. z polecen. Arystot.) powz. do pamięc. swego mistrz. wielk. niech. Jego dział. która: szczeg. w trzech kierun:

a) pisma traktaty. o muzy: z któr. nas doszły jego ἀρχαί i στοιχεῖα ἁρμονικά

b) biogr: któr. zawiera. wiele. stosow. Dicaearcha

Św. Hiero. de viris illustr. i praef. ad Dextrum: longe omnium doctissimus Aristoxenus musicus = zawier. opracow: filozof: Pitag. Archyt. Xenofila, Telestesa, Sokratesa, Platona – poet: tragików: περὶ τραγῳδοποιῶν = (gdz. mów. także o Sofokl.)

c) pamiętni. i zabyt. = ὑπομνήματα ἱστορικά, συμμικτά συμποτικά = tyl. drob. frg. u Müllera F. His. Graec: II. 269 sq.

Die harmon. Frag. von Aristox. griech. u. deutsch von P. Marquard Berl. 68. – Westphal = Aristoxenus v. Tarent Melik u. Rhythmik des klass. Hellenenthums 83
Id. die Musik des griech. Alterth. etc. Leipz. 83
Id. die Frag. u. Lehrsätze der griech. Rhythmiker 61.

Plat. Fedon

Flig malut. kraik, śniszcz. zgóln. Sięga: od wscho. Argol. od połud. Arkad — jak. 400 met. nad morz. okoro. zewnęt. wysok. gór. dochodz. do 1300–1500 met. — miał dawn. trad. pitagor. Zob. opis mies. i poczatk. dziej. u Paus. Descript. Grae. II. 12 § 3 sq. Wedł. niej. Hippasos, pradziad Pitag. podcz. wędrów. Heraklid. opuścił strony rodzin. i schron. się do Samos — wedł. in. dzie. ojc: t. jego trob. Mnesarch ozy Marmekos —

W Fliuncie miał pono Pitag. tyrz. rozmo. z Leon. samowład. które dała poczat. nazw. Filozofii = Cic. Tusc. V. 3 § 8 Diog. Laert. praef. 12 — cytuj. książ. Heraklid. Pont. περὶ τῆς ἄπνου =

Długo rozwod. się nad wyr. φιλοσοφία Wilamowitz, w Philol. Untersuch. I. Aus Kydathen p. 214 sqq. Zdaj. się jemu, że po raz pierw. do literatu. filozof. wprowadzo. w znacze. specyal. przez Plat. w Fedro. p. 278 d = ...

W. uwaz. φιλοσοφέων u Herod. I. 30 za późniejs. dod.

Sam wyr. φιλοσοφία (= ἀστρονομία ?) u Her. I. 50 nie znal. Zob. i jedn. Ueberw. Heinze I. 4 =

Wilamo. przecz. tak. żeb. wyr. ten stał w pierwot. texcie Heraklid. ... —

W każd. zr. nie mała turb. Fliwyp,ry : rozmow. uś
filozo. pił : jak inzadr. imio. wra : Filolao. i Eurylose.
u dróg. z Laerty =

Fedon.

Rozkład treści:

A. Wstęp ogólny: c. 1. 2. (Wohlr.) lub pp. 57 a – 59 c.

Echekr. prosi Fed. aby mu opowiedz. ostatn. chwil. i słowa Sokr. ~~zagadnię~~ gość tem chętn. przyrze. to zrob. ponieważ był obecn. przy umier. jego – Wymien. także im. którzy byli raz. z nim.

B. Prolog: c. 3. 4 (W) = pp. 59 d – 61 b.

Przyjac. i uczniow. przyb. wcześn. niż w dniach poprzedn. Zast. Mistrz. już rozkut. i płacz. Xantyp. któr. ludz. Kryt. odprowad. do domu. Sokr. sied. i wyciera. sob. nog. zbol. od kajd. Teraz ma przyjem. ale przyjem. każ. poprzedz. bolen. a po niej znow. ból następ. – Ezop byłb. zrobił utwór. bajecz. na ten tem. a zatem. Ceb. go pyt. dla czeg. w więzie. zacz. przerab. bajk. Ezop. z prozy na wierz. Każe odpow. Euenosow: któr. ~~robi~~ był w ~~do~~ lirab. pytaj. się, że sporo. mu prow. dawniej przykład. się do filoz. a ter. dzied. dostaw. ćwicz. się w muzy. jak mu Bóg przykaz.: Dołącz. radę aby Euenos. jak najprę. udał się ~~za~~ ~~nim~~.

6. Część pierw. c. V – XIII pp. 61 c – 69 e.

c. V a) Symm. dziwuj. się polecen. i zarz. że Euen. nie będz. miał ocho. go zpełn.

b) Sokr.: jest. on filo. powin. prag. śmierc. ale nie moż. się zab.

c) Ceb. uważ. to za sprzeczno. Sokr. już rozwiąz. dowod.

VI d) 1° że człow. jest w więzie. nie moż. zat. opuść. go bez zezwol.

2° jest własno. bog. nie moż. zat. bez ich zezwo. życ. pozba.

VII e) Ceb. widz. w tem drug. dowod. now. sprzeczno. bo jeś. czło. własno. jest bog. nie powin. chcieć pozb. tak dobr. pan; zat powin. prag. życ.

VIII f) Sokr. rozwiązu. tę now. trudno. oświad. że po śmierc. dobr. zost. i u dusz w towa. bog:

krótk. intermezzo z Krito.

Sokr. zabie. się do obro. aby wytłum. się przed przyjaciół. dla czego chce umr. życ.

Część pierw. (Ciąg dalszy)

Fedon

g) Śmierć jest rozdz. duszy od ciała. — c. IX p. 64 a–d

h) Filo. — X. p. 64 d – 66 a

1° gard. wszech. ciała

2° odryw. się od zmysł. i tyl. dusz. posług. się w nabyw. praw.

i) Filoz. posł: najwięc: jak gdyb. nie miał ciał. i jest przeświad. że ono tyl. przeszka. mu w doskonal. swoj: woli i umys. Rozum. przeto, że dla nieg. wyp. rozdzel. się z ciał. d. i umar. — c. XI p. 66 b – 67 b

k) gdy dusz. rozło. się z ciał. wszech. jest spodzie: że ona wted. zob. to, czeg. i w życ. dowies. tyl. wted. dostrzeg. gdy oddał. się jak najbar. od ciał. A taki. drog. jest nadzie. że dost. się do nieg. czyst. — XII. p. 67 c – 68 b.

l) Kto tego się nie spodzie. i śmier. niechę. dowod. tem sam. że nie jest filo: = to znacz. że nie jest wzdoln. do pogard. zmysł. i poruc. prawd. lecz stwor. do wszech i ponęt. ciel. Tyl. filo. moż. być czystl. a czyst. który jest tak. oczyszcz. duszy, jedyn. jest środ. aby w pozost. życ. dost. się do bog. — XIII p. 68 c – 69 e

Fedon

(Cało ważny (w Fedonie))
Drugi dialog jest ten, który Echekratesowi opowiada Fedon.

Scena jest cela więzienna, w któr. Sokr: przygoto. się na śmierć; czas, w któr. odby. się rozmo: ostatni dzień jego życia.

Około niego zebra: się Duż. przyjac. i uczn. Większo. z nich nie odzy. się wcale. Z tych zaś któr. mów: ~~należ. dwóch. Spośród~~ ~~Którzy~~ bior. udz. w dyskn; ~~d~~ inn: ~~któ~~ wtrącaj. się lub po niej mów. o potrzeb. bież. chwili, o rzecz. mając. zwrz. wprost z położ. Sokr. i wypadk.: któr. się ~~rozwij~~.

Do tej drug: kategorii: należ. (na wstęp. Xanty. któr. tyl. raz parę słów wypowi.; pot. sług. Jedenast. któr. radz. Sokr. aby nie rozgrzew. się dyspu: a nie kaz. drzo: że już czas wypić trucz.; przedewszyst. zaś Kryton na. naj dbr: z dzieło: oddałon. jego narw. i odbywaj. się w ten sam. więz. Tutaj post. jego robi wielk. ~~wraże~~ artyst: bo swo. usposob. czł. prakty: oddan. i przyjaciel: a przedewszyst. swej. dobro: delikat: pamięt. o potrzeb. codzien. ... Sokr: staraj: się dopełnić. już to osob. Sokr. zajęt. tyl. bezw. bezwzględ. prawd. oraz dwuch uczn. Pitagorej: Symm. i Cebesa, szcz. interesuj. się dyskn.

Chór uczniów pozostałych się skąd: Ateńczycy i inni zamiejscowi.

z Ateńczyków wymienię. D. L. II. 121

(miał ich podobno czterech, a u Plat. mowa o dwóch) +

1) Krytobul – syn Krytona – młod. człow. czysty i przystojny, trochę zarozumiały i dumny ze swoj. piękna: chętnie widzia. w dobr. towarz.:

Był obecny przy sądzie. wspomn. i skazaniu – Apol. 33 d

W dial. Plat. nie występ. nigdy jako uczestnik dyskusji: że to występ. u Xeno. w Ekonom.:† Mem: III. 7, IV, 10; 12 ⚲ ⚲ = i w Mem: II. 3 §. 8 sq.

II. 6 opow. Xeno: o rozmo. strofuj.: którą miał Sokr. z nim, aby go ustrzec Krytob. rozmow. Sokr. z nim. Krytob. o sposob. szuk. i wybier. sob. przyjaciół (apol. 33 d)

2) Epigenes, syn Antyfonta – był obecny podcz. wspomn. sądu.

Sokr. rozmaw. z nim w Xen. Mem. III, 12 o potrzeb. ćwicz. fizycz. ponieważ był młod. a lich. zdrow.: nazyw. się tam τῶν Συνόντων

3) Apollodor – gorący wielbiciel. gdy Sokr. pij. truciznę – 117 d

Tak kochał Sokr.: że ze nim zwali: stąd ὁ μανικὸς = Symp. 173 d = Przed śmierć. Sokr.: przyniósł mu bogat. szat.: aby w niej umarł = Aelian Var His. I. 16 = nazyw. się dobrodusznie głupim w Apol. Xen. § 28: ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ, ἄλλως δ' εὐήθης = tamże opow. Sokr.: że woli umrzeć niewinnie niż zbrod.:

4) Hermogenes występuje w Kraty.: ⚲ lubi fizyczne złe żle gospod.

i traci majątek Crat. 391 c – syn bogat. ojca stracił fortunę: wiel. Crat. 384 c. Tego Hermog. poleca Sokr. Diodorowi jako zupełn. podupadł. aby go przyj. na rządcę swe. domu Mem. II. 10. ~~uważa go~~ = ~~także występ. ... Xen. Symp.~~ piękn. odpow. Sokr. Mem. IV. 8. § 4 sq.; To samo w Apol.: X. § 59 sq. Radzi Hermog. przed proces. Sokr. aby przygot. sob. obro. o czem zob. Był to syn bog. Hipponika, a w domu jego brata Kalliasza odbywa się dial. Protag. Piękn. odezwa się u Xeno. Symp. 3, 14; 4, 46 sq. 6, 1 sq.

+ Euthyd. 271 d (~~κτησιππος~~ = ~~κεασιδης Pollux siostrzeniec stąd~~) οὗτος δὲ Κριτόβουλος ... πρεσβύτερος καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν =

+ Który cały odbyw. się międ. Sokr. a Krytobul. w 7 pierw. rozdział. opow. jemu Sokr. swoją rozmo. z Ischomachem –

W Symp. II. 3 występ. jako młody małżon. – dumny ze swoj. piękna. –

⚲ Ibid. V. 1 Komi. scena, gdy porównywa Sokr. piękno swoj. twa. z piękno. Krytob. = wrzeko. gdz. mów. zaw. o swoj. piękn. wspo.

⚲ gdz. zaw. na wstę. roli Sokr. rozjem. swoj. dyskusji z Kraty. a pot. prow. z Sokr. pierwsza część dzieło (= 3/4) ostat. czwart.: wyprow. rozmo. Krat. z Sokr.

5) Ktezyp i Menex = występ. jako młodzi bracia stryje. w Lizysie, Fedon

z któr. za zezwoleń. i wezwan. do tej. sam. gimn: Ktezyp. dość zuchw. gradto. mało skrom. ale później nie zły usto. od Sokr. przejął. jak i wid. Fedon = w Euthyd. 273 a - zuchw. dla młodz. gdzie bierz. udział w rozmo

6) Eschines] raz. z młod. Klinizem przeciw Dionysodorowi i Euthydemowi = Menexeny występ. w dziele. tegoż imien. gdz. Sokr: wygła. mow. pochwal = poległ. należ. się trzeb. z ambi.

Menex = Zob. p. 234 a.

7 Antystenes Zob. Diog. Laer. VI. 1. § 1-19: Mullach, frgm. Philos. graecor. II. p. 261 sq. (Parisiis 67) = Ferd. Dümmler, Akademika. Beiträge zur Literaturgesch. der sokr. Schulen. Giessen 89. = wid. I: Antisth. Archelaos u. die olymp. Festreden. VIII. Der Streit zwisch. Plat. u. Antisthen. über die Ideenlehre =

Oprócz tych Ateńczy: są zamiejsco. z Teb i Meg:

8) Cebes i Symmiasz z Teb

9) Fedondes z Teb

10) Euklid. z Meg:

11) Terpsion z Meg.

3.

Fedon

6. Eschines wymienio. tyl. tut. i w Apol. p. 33 e gdz. jest obec. przy procz: raz. z ojc. Lizaniaszem

Diog. Laert. II. 7 § 60 sq. = syn Lizania: kiełbaśnika = bard. wiern. towa: Sokr. = jed. tyl. umiał cenić mię syn kiełbaś. – ὁ τοῦ ἀλλαντοπωλοῦ =

Wedł. Idomenea: on to doradz. Sokr.: aby uchod. z więz: a Pla: przez uczuł. do niego: bo trzym. się podob. Arystyppa = przypis. radę Kritonowi (zob. dal.)

Jest to jedn. z tych bajek, któr. rozpowsz: Epikurej = (Idom. był jedn. z nich, przeciw Pl: aby zohyd. jego pam: że Pl. nie miał życzl. do Eschi: wid. stąd, że wymien. go i w Apol. i w Fed: wszystk. tak Plato. go pomin. bo tyl. i Fedo. wzm. że był obec: przy śmierci Sokr: Zat. jest prawdopodob. że Krit. dał: ową radę, bo był od lat wiel. w zażyt. stosun z nim i miał środ. aby rad. wykon: i atoli Sokr. nie obraził =

(D. L. II. 34) Gdy oświadcz. Sokr: że jest bied. i nie moż. mu nic dać w zap. przez sieb. zam. udziel. ks. nauk. odpow:

Czy się sprzecz: że daj. mi nauk. bar. wielkie?

Przebyw. na dwor. Dion. Syrakuz. podob. wraz w dobr. komityw. z Arystyp. co gniew. Plat. – D. L. II. 61 = dla tej. podob. traktow. go z lekceważ. – Aryst. zaś nim się opiekow: i wszyst. dla jeg. dział. u król. Task. przyj. i podar. =

O styl. jeg. mów. Timon (D. L. II. 55) ostr. cenzor. że się mnie. silno. przekon. O jeg. dział.: twierd. Menedem z Eretrii = że praw. wszyst. dost. od Xantypy co oryginał. jest bajk.:

a wiele jed. były ἀκέφαλοι i uchodz. za apokryf.: (tak Pirystr. z Efezu – D. L. II. 60)

Z inn. któr. było wszyst. siedem wszystk. wsz.: Eschin. podrzucił. przez Paryfonta z Eretrii (tak Persaeus), który podob. tak. podob. kilk. dział. Antystenes.

Te sied. były: Miltyades, Kallias, Aksioch, Aspazja, Alcyb. Telauges, Rinon = D. L. II. 61 =

W styl. i wymow.: naślad. Gorg. = pisyw. taki mowy sądo: a Lis.: pisemn. wiem. raz wszyst. o ounerst.

Dzieło: któr. nas doszło, co wszyst. podejrz.:
Zob: Tiiesch, philol. Stud. zu Plato. Leipz. 86 = p. 48 sq =

Fodon

[illegible]

